liberă, persoana-personaj poate participa deplin la actul teatral catharctic. În absența acestei libertăți, tragicul însuși nu are nici un sens, un om încremenit nu se poate lupta cu propria sa limită".

Cum se vede, discuția abia poate să înceapă. Vorba Cadavrului din finalul piesei (lucrat ca metaforă a actului teatral): „avem nevoie de actori buni și de public la fel de bun". Așa este. Dar, încă o dată, marele pariu îl angajează pe regizor.

Dan C. Mihăilescu

VLAD ZOGRAFI

REGELE ȘI CADAVRUL

Piesă în două acte după Somadeva

Cele douăzeci și cinci de povești ale spectrului din cadavru, *aparținând lui Somadeva (secolul XI), e o operă clasică a culturii sanscrite și una din multele prelungiri în literatura scrisă ale legendelor care înconjoară figura regelui indian Vikramaditya (secolul I î.Cr.). Prima mea întâlnire cu povestirile spectrului s-a petrecut nu direct, citindu-l pe Somadeva, ci prin cartea lui Heinrich Zimmer,* Regele și cadavrul.

Puține lecturi au avut asupra mea efectul cărților lui Zimmer, pentru care filosofia și literatura Indiei, niciodată simple ocazii de acrobații erudite, sunt experiențe spirituale trăite până la consecințele ultime. La Zimmer, căutarea permanentă a omenescului anulează distanțele în spațiu și timp care despart culturile. Regele și cadavrul *cuprinde legende ținând de lumile arabă, celtică și indiană. După fiecare poveste urmează o interpretare și, ajungând la cea mai frumoasă, cea care dă titlul cărții, altminteri neîncrezător în explicații, m-am întrebat ce mai poate adăuga autorul. Ei bine, interpretarea lui Zimmer e încă mai frumoasă decât povestea însăși, preluată de la Somadeva. Așa se face că, din ziua în care am citit* Regele și cadavrul, *mi-am dorit să pun în scenă* Cele douăzeci și cinci de povești...

Dramatizând opera lui Somadeva, m-am simțit întâi de toate dator lui Zimmer. Mi-am permis astfel să pun piesei tocmai titlul cărții care m-a apropiat de povestea regelui și a cadavrului. Parafrazând cuvintele din final ale regelui, spun,

la rândul meu: Fie ca numele lui Heinrich Zimmer să rămână veșnic în amintirea oamenilor, iar cărțile lui să fie mereu citite, căci astfel sufletul va putea învinge răul.

V.Z.

Personajele

Regele
Ministrul
Bufonul
Cerşetorul
Cadavrul
Oameni la curtea Regelui

În prima povestire a Cadavrului: Prinţul; Prietenul prinţului; Isabela; Bătrâna; Ali; Califul; însoţitoarele Isabelei; soldaţi; lume din Bagdad

În a doua povestire a Cadavrului: Maestrul; Fata Maestrului; Servitorul; Primul brahman; Al doilea brahman; Al treilea brahman; Ascetul; Femeia; Copilul; Preotul

În a treia povestire a Cadavrului: Hoţul; Bătrâna; Fata; Cavalerul; Femeia; Bărbatul din vis; Regele Poloniei; Primul conte; Al doilea conte; Gheorghe

În a patra povestire a Cadavrului: Profesorul; Max, asistentul lui; Claudia; Albert; Dan

În a cincea povestire a Cadavrului: Bărbatul; Fiul lui; Femeia; Fata ei

Nu numai că oamenii care intră în palat, fiecare cu cererea lui, vor juca apoi rolurile personajelor din povestirile Cadavrului, dar e bine să nu se facă eforturi pentru a masca această distribuire în multiple roluri a actorilor.

PREMIERA ABSOLUTĂ A PIESEI

REGELE ŞI CADAVRUL

de Vlad Zografi

a avut loc la Teatrul Naţional din Bucureşti
în stagiunea 1998-1999

Regele	TUDOR CHIRILĂ
Cadavrul / Cerşetorul	MARIUS BODOCHI
Ministrul	MARIUS GÂLEA
Bufonul	TATIANA CONSTANTIN

În celelalte roluri:

AIMÉE IACOBESCU
GILIOLA COCONCEA
VLAD IVANOV
MIRCEA ANCA
SILVIU BIRIŞ

Regia: ANDREEA VULPE
Scenografia: OANA BOTEZ
Coregrafia: ROXANA COLGEAG
Muzica: VAMA VECHE

ACTUL ÎNTÎI

Palatul. Un tron. Patul e în spatele unor văluri transparente. În colţul din dreapta al scenei — un paravan. Decorul trebuie simplificat la maximum.
Lumina dimineţii. Regele e în pat. Se trezeşte, se ridică, dă vălurile la o parte. Înaintează în scenă mahmur şi se apropie de public.

REGELE : Aţi spus ceva?... Da? Aţi spus... Nu vreţi să repetaţi?... Ce-aţi spus?... Rege?... Am auzit eu bine? Rege? *(Pauză.)* Rege! Chiar aşa. Sunt rege. Bineînţeles că sunt rege. Alaltăieri am fost rege, după câte îmi aduc aminte. Ieri am fost rege, asta e aproape sigur. Înseamnă că şi azi sunt rege. Voi fi şi mâine rege, dacă nu voi deveni între timp cadavru... Timpul fabrică o mulţime de cadavre. Acolo, pe câmp... Cadavrele sunt ciugulite de ciori şi sfâşiate de câini. Ca să fiu consolat, mi se spune că voi avea o soartă mai bună, doar sunt rege... *(Râde.)* Pe mine mă vor mânca încet viermii. Ce scârbos! Îmi închipui mereu viermii ăştia mici şi încăpăţânaţi, unsuroşi şi lucioşi, colcăind prin mine plini de poftă de mâncare. Viermii care încă nu s-au născut din ouăle care n-au fost încă depuse de mamele lor nebănuite... Îi văd. Ştiţi, eu vreau să fiu incinerat, mă obsedează ideea... Mai bine să mă ardă focul decât să mă digere fiinţele alea dezgustătoare. Focul!... În privinţa asta nu poţi fi sigur, odată ce-ai crăpat... *(Face un gest de neputinţă.)* În cine să am încredere? *(Râde.)* Lumea zice că e totuna dacă putrezeşti sau dacă arzi. Nişte inconştienţi! Eu vreau să fiu cenuşa timpului, nu viermele lui, vreau să ajung direct la capăt... Capătul! Poţi atinge capătul cu un singur gest, dar sursa... Ar trebui să trăiesc invers ca s-o descopăr... Să fiu un rege invers stăpân peste regatul invers al timpului pe dos... Voi v-aţi gândit vreodată la sursa timpului? Eu mă gândesc în fiecare zi. Ca să treacă timpul. O fi cineva acolo care învârte roata. Sau cineva care împinge dimineţile la deal. Sau cineva care pune bombe în fiecare secundă. Mă rog... Stă atât de bine ascuns că nici o minte nu-l poate vedea... Sursa timpului! *(Râde. Deschide o trapă. Se apleacă.)* Hei! Ce dracu' faceţi acolo?! *(Se ridică, se îndreaptă spre tron şi se aşază confortabil.)* Mda, sunt rege... *(Prin trapă, pătrund în scenă mai mulţi oameni, între care Bufonul şi Ministrul. La urmă, apare Cerşetorul care stă deoparte. Cu toţii se înclină în faţa Regelui. Ministrul şi Bufonul se apropie de tron.)*

MINISTRUL : Înălţimea voastră a dormit bine?

REGELE : În fiecare dimineaţă îmi pui aceeaşi întrebare idioată şi niciodată nu ştiu ce să-ţi răspund... Ce înseamnă să dormi bine?

MINISTRUL : Să nu te trezeşti, majestate.

REGELE : Să nu te trezeşti nici atunci când se luminează?

MINISTRUL : Când se luminează trebuie să te trezeşti, altfel înseamnă că ai murit.

REGELE : Ei bine, eu sunt foarte viu... M-am trezit noaptea asta de o mie de ori... Dar mă simt cam obosit.

BUFONUL : Pentru că te ţii de porcării toată noaptea.

REGELE : Ce porcării?

BUFONUL : Visezi.

REGELE : Eu?

BUFONUL : Las' că ştii tu... Visezi orgii cu o mie de femei.

REGELE : N-am visat nimic.

BUFONUL : Aiurea!

REGELE : Pe cuvânt.

BUFONUL : Ai uitat. În fiecare noapte vin la tine o mie de femei lăptoase.

REGELE : Ciudat. Nu le-am simţit. Zici că vin o mie de femei?... Da' tu de unde ştii?

BUFONUL : Prostule! Eu le iau de mână, le aduc până la pat, dau vălul la o parte şi ţi le arunc pe rând în aşternut.

REGELE *(râde)* : Săracul de tine! Înseamnă că şi tu eşti frânt de oboseală.

BUFONUL : Pe dracu'! Fac treaba asta cu ochii închişi, în timp ce dorm... Crezi că mă trezesc la fiecare femeie? Nu merită. În linii mari, toate sunt la fel: o cale umedă spre moarte. *(Regele râde.)*

MINISTRUL : Majestate... *(Regele nu-l bagă în seamă.)* Au venit supuşii înălţimii voastre cu cereri... S-a umplut palatul.

REGELE *(vesel)* : Vezi ce înseamnă să fii un rege bun?

BUFONUL : Dacă ai fi un rege bun, nimeni n-ar avea nevoie de nimic.

MINISTRUL : Lumea are nevoie de prezenţa înălţimii voastre ca să fie sigură că există în continuare. Fiecare îşi doreşte câte ceva...

REGELE *(îşi priveşte nedumerit supuşii)* : Ce-o fi în capul lor?

BUFONUL : Nu te pricepi deloc la oameni. Cheamă-ţi femeile, să se ocupe ele... Femeile ghicesc imediat... Transformă palatul în bordel şi ţara va trăi fericită.

REGELE : Într-o lună s-ar plictisi. Fiecare îşi doreşte exact ce n-are. Şi nimeni nu poate avea totul.

BUFONUL : Tu ce-ţi doreşti?

REGELE *(aproape în şoaptă)* : Nu ştiu.

BUFONUL : Şi totuşi îţi doreşti ceva.

REGELE *(acelaşi joc)* : Aşa mi se pare. Îmi doresc... *(Face un gest care ar vrea să descrie ceva nedefinit.)*

BUFONUL : Atunci nu eşti rege. *(Râde.)*

MINISTRUL : Majestate, lumea aşteaptă cu sufletul la gură. *(Regele face un gest plictisit.)*

BUFONUL *(Ministrului)* : Cheamă-i încoace. *(Supuşii se apropie de tron, fiecare înarmat cu câte o cerere.)* Hooo! Nu vă înghesuiţi, măgarilor!

PRIMUL *(înaintează şi îngenunchează în faţa tronului)* : Înălţimea voastră...

BUFONUL : Scoală-te.

PRIMUL : Înălţimea voastră, cutremurul mi-a dărâmat casa...

BUFONUL : Da' ce, regele e de vină că pământul are chef să ţopăie?

PRIMUL : N-am unde să dorm, majestate, n-am un acoperiş deasupra capului...

REGELE : Bine, bine... *(Ministrului:)* la cererea şi ocupă-te personal.

MINISTRUL *(se execută)* : Am înţeles, majestate.

BUFONUL *(Ministrului)* : Fă-i omului o casă frumoasă... Vezi, poate că vrea un palat... Altul!

AL DOILEA *(înaintează şi îngenunchează în faţa tronului)* : Înălţimea voastră... *(Se ridică.)* Cer răzbunare.

BUFONUL *(îl cercetează)* : Vrei să te răzbuni? Pe cine? *(Râde.)* Pe toată omenirea! Vrei să te răzbuni pe toată omenirea pentru că eşti aşa urât!

AL DOILEA : Majestate, soţia mi-a ucis copilul de trei luni, copilul meu...

BUFONUL : De unde ştii că era al tău, stârpitură?

AL DOILEA : N-a fost un accident, aşa cum spune ea. A vrut să-mi omoare copilul... Asasinat cu premeditare, aşa se cheamă, după lege...

BUFONUL : Care lege?! O fi arătat la fel de scârbos ca tine.

AL DOILEA : L-a sufocat... Îi era teamă pentru sânii ei frumoşi. Ăsta-i adevărul. Zicea mereu că, vezi Doamne, dacă alăptează, o să-şi distrugă sânii.

BUFONUL : Ai adus corpul delict?

AL DOILEA *(se întoarce spre Bufon)* : Ce corp delict?

BUFONUL : Ţâţele, boule!

AL DOILEA : Nu m-am gândit... Majestate, cer dreptate.

REGELE *(Ministrului)* : Rezolvă tu. Dacă vrei, poţi s-o spânzuri.

MINISTRUL : Am înţeles, înălţimea voastră.

BUFONUL *(Ministrului)* : Dar, înainte s-o spânzuri, taie-i ţâţele, să vedem şi noi din ce cauză sunt sufocaţi copiii în ziua de azi... Altul! Altul!

AL TREILEA *(înaintează şi îngenunchează în faţa tronului)* : Înălţimea voastră...

BUFONUL : Dă-i drumul.

AL TREILEA : E un abuz, majestate... Am fost concediat din cauza unui singur cuvânt.

BUFONUL : Ai avut noroc. Alţii sunt omorâţi pe loc pentru un cuvânt.

AL TREILEA : L-am scris după vechea ortografie, în loc să-l scriu după cea nouă...

REGELE : Care cuvânt?

AL TREILEA : Cuvântul moarte, înălţimea voastră. La genitiv.

REGELE *(Ministrului)* : Te pricepi la gramatică?

MINISTRUL : Am studiat, majestate. Demult... Între timp cred că am uitat. Dar am să mă pun la punct dacă e nevoie.

REGELE : Sigur că e nevoie... La ortografie te pricepi?

MINISTRUL : Am să fac eforturi, înălţimea voastră.

REGELE : Rezolvă tu... Dar, fii atent, dacă e primit din nou la serviciu, atunci trebuie să revenim la vechea ortografie.

AL TREILEA *(îi dă Ministrului un morman de hârtii)* : Aveţi aici descrierea amănunţită a cazului meu. Şi toate regulile ortografice din ultimii două mii cincizeci de ani. Iată şi lista completă a argumentelor în favoarea vechii forme a substantivului moarte la genitiv... *(Ministrul e încărcat.)*

BUFONUL *(Ministrului)* : Studiază, băiete, studiază... Vai ce greu e drumul spre adevăr în ortografie! Altul!

AL PATRULEA *(înaintează şi îngenunchează în faţa tronului)* : Înălţimea voastră... Farmacistul care ţine magazinul de miracole din colţ, lângă piaţa din faţa primăriei... Îl cunoaşteţi?

BUFONUL : Ăla cu capu' mare?

AL PATRULEA : Nu. Ăla cu capu' mic. Trebuie imediat spânzurat şi aruncat pe câmp, să-i rupă câinii cadavrul...

BUFONUL : De ce, tinere? De ce eşti aşa furios?

AL PATRULEA : A încercat să mă otrăvească. Medicamentul pe care mi l-a vândut nu e medicament, e o otravă.

BUFONUL : Poate că e tocmai medicamentul de care aveai nevoie.

AL PATRULEA : Noroc că am încercat mai întâi să-mi vindec câinele.

BUFONUL : Săracul câine... Merita o soartă mai bună decât tine. Trebuia să încerce întâi câinele să te vindece pe tine.

AL PATRULEA *(scoate o sticluță)* : Iată medicamentul, înălțimea voastră. *(Întinde Regelui sticluța.)*

REGELE *(evitând să pună mâna pe sticluță, Ministrului)* : Știi ceva... Ia tu medicamentul. Cercetează-l, te rog, cu toată atenția.

BUFONUL *(Ministrului)* : Ascultă-mă pe mine: încearcă să te vindeci la noapte...

REGELE *(Ministrului)* : Te pricepi la medicamente?

MINISTRUL : Am să învăț, majestate. *(Lumea se îmbulzește spre tron.)* Domnilor, vă rog, nu vă înghesuiți. Îi vine fiecăruia rândul. *(Toți fac un pas înapoi. Cerșetorul înaintează umil, dar sigur pe sine, îi dă Regelui un măr, apoi se îndepărtează încet.)*

REGELE *(cercetează amuzat mărul)* : Un măr! *(Râde.)* Ce să fac cu un măr? *(Ministrului:)* Ia-l tu. *(Ministrul ia mărul, îl cercetează și îl aruncă după paravan.)* Destul. Pentru azi ajunge.

BUFONUL : N-auziți?! Ștergeți-o!

MINISTRUL : Veniți mâine. E și mâine o zi.

BUFONUL : Duceți-vă să visați. *(Râde.)*

REGELE : E obositor să faci dreptate și plictisitor să fii bun. Sau invers. Invers. *(Râde. Întuneric.)*

Aceiași oameni pe scenă. Ritmul e mai viu. Ministrul aleargă de la unul la altul și adună cererile.

— Am nevoie de un cal, majestate, un cal...
— Îmi trebuie neapărat o căruță de aur, înălțimea voastră. Altfel nevastă-mea nu mă mai primește acasă. E o femeie foarte

dificilă nevastă-mea, nu vă puteți închipui... *(În șoaptă:)* O scorpie...
— Spânzurați-l pe tata. A ucis și a furat. Am adunat aici declarațiile martorilor. Hoț și criminal, asta e! Trebuie spânzurat...
— Mă dor măselele, înălțimea voastră. De două zile am descoperit ce înseamnă suferința...
— Majestate, fă o minune pentru mine, fă să se întoarcă iubita mea... Iubita mea scrie cele mai frumoase poezii de pe pământ și din cer, poezii mai verzi ca iarba și mai luminoase decât soarele, dacă le-ar citi majestatea voastră, pun pariu că s-ar îndrăgosti imediat de iubita mea...
— Majestate, vindecă-mi fata. De șapte luni nu doarme și nu mănâncă... Se uită încontinuu la televizor, a uitat să vorbească...
— Găsiți-mi un serviciu, înălțimea voastră... Cunosc paisprezece limbi străine, mă pricep la aritmetică și geometrie, știu să fac scamatorii cu cărți de joc și cu cărți de citit, alerg mai repede decât iepurele, ridic haltere imposibil de grele, ghicesc viitorul...

BUFONUL : Gata!

Bufonul râde, Ministrul strânge cererile. Se apropie Cerșetorul și îi dă Regelui un măr, apoi se îndepărtează tăcut. Regele ia mărul și i-l dă Ministrului care îl aruncă după paravan. Întuneric. Scena se reia.

— Mi-e foame, majestate...
— Cumnatul meu mi-a furat cărțile și caietele și creioanele. Nu mai pot scrie un rând.

Literatura universală primeşte cea mai grea lovitură din istoria ei. Gândiţi-vă, înălţimea voastră, literatura universală...

— Ajută-mă să devin celebru, majestate...

— Dacă înălţimea voastră ar atinge cadavrul tatălui meu... Dacă aţi încerca... Poate că ar învia. Tata a murit de-o săptămână şi am nevoie să vorbesc cu el, fără sfatul lui nu mă descurc în viaţa asta în care am fost aruncat din neatenţie...

— Ajută-mă să mă fac director de teatru, majestate. Pot pune în scenă orice piesă, fie ea cât de proastă. Ştiu să tai textul până când autorul însuşi devine incapabil să-şi recunoască piesa scrisă cu propria lui mână...

— Eu vreau să fiu ministru, înălţimea voastră... Sau măcar ministru adjunct... Sau măcar director general într-un minister esenţial...

— Majestate, nu vrei să fiu copilul tău? Înfiază-mă şi îţi promit că n-ai să regreţi. Cunosc o mie de poveşti cu final imprevizibil. Dacă mă laşi să ţi le spun seara, nu mai ai nevoie de somnifere, nu mai ai nevoie de ceaiuri medicinale sau de hipnotizatori... Vei dormi un somn adânc, iar dimineaţa te vei simţi un om nou...

BUFONUL : Destul!

Jocul se repetă.

— Vreau să fiu iubit, înălţimea voastră, vreau să mă iubească toate femeile din lume...

— Eu cer mai puţin, majestate, mult mai puţin. Vreau să mă iubească Esmeralda... Şi Nuţi... Şi Bianca...

— Un milion! Am nevoie de un milion ca să cercetez petele din soare. Ştiţi, trebuie să construiesc un telescop uriaş, iar lentilele sunt îngrozitor de scumpe. Unde mai pui că în ziua de azi nu prea găseşti şlefuitori de lentile...

— Eu m-am gândit să mă căsătoresc cu o japoneză. Asta nu pentru că m-aş da în vânt după japoneze... Nuuu... Cred însă că e mai bine să nu înţeleg ce spune, şi nici ea să nu priceapă ce zic eu. Îmi permiteţi să mă căsătoresc cu o japoneză?... Şi dacă da, să-mi spună înălţimea voastră cu care...

— Vreau ca familia să plângă la înmormântarea mea, majestate...

— Îndrăznesc să vă cer să mi se acorde aprobarea să mi se instaleze acasă un automat cu gumă de mestecat...

— Banditul ăla de vecin, fir-ar neamul lui al dracului... Iertaţi-mă înălţimea voastră... Paştele şi anafura mamii lui! Porcu' ăla nesimţit a lăsat să crească un măr chiar lângă gard şi toate frunzele uscate au căzut în grădina mea. Acuma, nenorocirea e că acolo am şi eu un măr şi nu pot deosebi frunzele mele de frunzele vecinului. Ajută-mă, majestate, să le separ. Frunzele lui n-au ce căuta în grădina mea. I le arunc peste gard imediat ce aflu exact care sunt frunzele mele şi care sunt frunzele lui...

BUFONUL : Hooo! Ajunge!

Jocul se repetă.

— Vreau să fiu sănătos şi puternic, înălţimea voastră...
— Care afrodisiac e mai bun? Majestatea voastră ce mă sfătuieşte să folosesc?
— Am nevoie de un avion ca să urmăresc eclipsa de soare. Discul lunii va acoperi în întregime soarele, iar pământul va cădea într-un con de umbră. Va fi întuneric ca noaptea. Nu vă vine să credeţi, majestate, dar exact aşa se va întâmpla... Aveţi aici calculele mele...
— Ajutaţi-mă, înălţimea voastră... Soţul meu trebuie internat cât mai repede la balamuc. Uitaţi: foile de observaţie, analizele, radiografiile... Toţi doctorii au căzut de acord că e nebun, dar nimeni nu îndrăzneşte să-i pună cămaşa. Ce mă fac cu el?
— Majestate, ajută-mă... Să nu-mi spui că nu poţi. Am nevoie de un permis de armă. Ştiu că poţi aranja, pentru tine e floare la ureche... Îmi trebuie al dracului o puşcă... Vreau să-i lichidez pe toţi...
— Vreau o bursă în străinătate... În orice domeniu, bursă să fie... Şi biletele de avion plătite. Şi vizele, da, da, şi vizele...
— Un milion, majestate. Dacă nu primesc acum un milion, îmi dau foc aici, în faţa tronului...
— Un milion.
— Un milion.
— Un milion!
— Un milion!

REGELE : Destul! Să nu mai aud un cuvânt! *(Toţi încremenesc. Cerşetorul se apropie de tron şi îi întinde Regelui mărul. Regele cercetează mărul. Se îndreaptă spre Ministru care are braţele încărcate cu hârtii. Ezită. Priveşte mai atent mărul pe care i-l întinde în cele din urmă Bufonului. Bufonul muşcă din măr, iar din măr cade un diamant.)*

BUFONUL : Fir-ar al dracului! Era să-mi rup măselele!

REGELE : Un diamant! *(Cercetează diamantul.)*

BUFONUL *(se uită şi el la piatră)* : O fi fals.

REGELE : Nu e fals. E un diamant veritabil, prostule... *(Ministrului:)* Ce-ai făcut cu celelalte mere?

MINISTRUL *(lasă jos hârtiile)* : Sunt aici, înălţimea voastră. *(Se îndreaptă spre paravan, dă paravanul la o parte. Apare o grămadă de diamante printre mere putrezite.)*

REGELE : O comoară!

BUFONUL *(fluieră; cercetează diamantele; Regelui)* : Eşti sigur că sunt veritabile?

REGELE : Mda... La fel de sigur sunt şi că tu n-ai să primeşti nimic. *(Ministrului:)* Diamantele sunt ale tale.

MINISTRUL *(îngenunchiază în faţa Regelui)* : Sunteţi prea generos, înălţimea voastră.

REGELE : Pentru că ai învăţat gramatică şi ortografie şi farmacie şi astrologie şi aeronautică şi limbi străine... *(Îl priveşte cu tristeţe.)* Deşi eşti îngrozitor de neatent.

MINISTRUL : De azi înainte am să mă străduiesc să fiu atent cu tot ce se întâmplă în jurul meu, majestate.

BUFONUL *(izbucneşte)* : Ce porcărie! Păi, dacă nu eram eu, habar n-aveai ce se ascunde după paravan... Inconştientule! Fără mine mureai prost... Şi imbecilul ăsta... *(Arată spre Ministru.)*

Nici într-o mie de vieţi nu i-ar fi trecut prin minte să dea paravanul la o parte...
REGELE : Gura, maimuţă! *(Se apropie de Cerşetor.)* De ce nu mi-ai spus nimic?
CERŞETORUL : Majestate, vreau să vorbim între patru ochi.
REGELE *(le face semn celorlalţi să iasă)* : Ştergeţi-o! Hai, ieşiţi mai repede! *(Ies cu toţii.)* De ce-ai tăcut atâta timp?
CERŞETORUL : Am aşteptat.
REGELE : Ce?
CERŞETORUL : Am aşteptat să descoperi sâmburele... Ţi-am adus mere în fiecare zi. *(Râde.)* Zece ani.
REGELE : Puteau să mai treacă încă zece.
CERŞETORUL : Am răbdare.
REGELE *(îl cercetează pe Cerşetor)* : Ai foarte multă răbdare.
CERŞETORUL : Răbdarea e bogăţia mea.
REGELE : O bogăţie mai mare decât toate diamantele din lume.
CERŞETORUL : Incomparabil mai mare, majestate.
REGELE : De ce-ai adus comoara asta la palat?
CERŞETORUL : Ca să te ajut.
REGELE : Pe mine? *(Râde.)* Mă poate ajuta cineva? Ai uitat că sunt rege?
CERŞETORUL : Eşti rege. Eşti puternic, curajos, drept... Şi, mai ales, nu-ţi pasă de comori. Dac-ai şti de când mă chinui să găsesc un rege indiferent... Am avut răbdare.
REGELE : Eu sunt indiferent şi tu încerci să mă ajuţi... *(Râde.)* Cum?
CERŞETORUL : Vreau să te ajut să descoperi ce cauţi tu însuţi din ziua în care te-ai născut.
REGELE *(surprins)* : Caut ceva? *(Cerşetorul încuviinţează.)* De unde ştii? Mă cunoşti aşa bine? *(Acelaşi joc.)* Ce caut?

CERŞETORUL : Vrei să găureşti cerul cu degetele tale lungi şi nervoase, să te strecori prin găuri acolo unde timpul nu e decât o foaie de hârtie pe care creionul tău se plimbă în ce direcţie are chef... Şi, prin fâşiile rupte ale cerului, să-ţi vezi regatul dezbrăcat de iluzia în care toţi se nasc şi mor. Eşti un indiferent al dracului de ambiţios!
REGELE : Eşti ascet?
CERŞETORUL *(zâmbeşte)* : Dacă vrei...
REGELE : Tu ai ajuns acolo?
CERŞETORUL : Am ajuns departe.
REGELE : Cum?
CERŞETORUL : Prin exerciţii lungi făcute în singurătate. Nu pot să-ţi spun mai mult.
REGELE : Cât de departe ai ajuns? Spune-mi!
CERŞETORUL : Am putere asupra pietrelor, le topesc şi le evapor cu un gest. Fiecare val ascultă de mine, vântul mă urmează oriunde, chiar şi aici, în palat... Ploii îi e frică de vocea mea... Iarba creşte după planurile mele intime, pot îndoi copacii cu privirea. Animalele ucid când le poruncesc şi păsările zboară încotro arăt cu degetul... Mai am de făcut un singur pas. Pentru ultimul pas nu mă ajută nici răbdarea şi nici singurătatea mea. Trebuie să am lângă mine un om. Am nevoie de tine.
REGELE *(derutat)* : Eu sunt rege.
CERŞETORUL : Tocmai pentru că eşti un rege curajos şi inteligent... De asta am nevoie de tine. Vom stăpâni împreună misterul lumii care se întinde dincolo de suferinţă şi iluzii. Vom ieşi împreună la lumină. E o lumină pentru care ochii sunt inutile conuri de umbră, majestate...
REGELE *(tulburat)* : Lumina despre care vorbeşti... Ştii, eu simt că trebuie să fie mai fierbinte

decât soarele. Poate că sunt nebun... *(Cerşetorul râde.)* O voce subţire şi încăpăţânată mi-a repetat mereu că nimic din ce mi se întâmplă nu-i adevărat. Totul e inconsistent, e ireal... Nopţile şi zilele mele... Şi dreptatea pe care o împart la întâmplare... Îmi bat joc de ministrul meu preferat şi mă las batjocorit de bufon. Îmi călăresc femeile când am chef... Ce sunt toate astea?

CERŞETORUL : Deşeuri de timp.

REGELE *(încuviinţează)* : Şi vocea a rămas în mine ca o presimţire fără formă şi fără culoare. Dar mi se părea că nu pot trece dincolo... *(Arată în sus.)* Că degetele mele sunt boante şi prea slabe, că n-am unghii care să sfâşie... Atunci îmi ziceam că presimţirea e şi ea o iluzie, cea mai perfidă iluzie care m-ar putea îmbolnăvi... Şi de ciudă mă bălăceam mai al dracului în viaţă... Petreceam, împărţeam dreptate, râdeam, beam, dormeam, mă trezeam fără fiu treaz... *(Se întoarce brusc spre Cerşetor.)* Spune-mi ce să fac.

CERŞETORUL : La noapte e lună nouă. Vino singur la noapte pe câmp, acolo unde sunt arşi morţii şi unde sunt spânzuraţi criminalii. Ţi-e frică?

REGELE : Nu mi-e frică.

Bufonul şi Ministrul. Ministrul are în faţă o groază de hârtii în care încearcă să pună ordine.

BUFONUL : Aşa e, dom'le, cum îţi zic. Fiecare îşi bate joc de fiecare. Nu oxigenul, nu apa, nu mâncarea ne ţin în viaţă, ci bătaia de joc. Hrana noastră e ridicolul speciei. Dar am impresia că există cineva care îşi bate joc de

lumea întreagă atunci când îi face tot felul de cadouri...

MINISTRUL : Stai liniştit, de tine nu şi-a bătut nimeni joc. Regele nu ţi-a făcut cadou nici o piatră din grămada aia, nici măcar una singură, s-o pui în pământ şi să vezi ce iese...

BUFONUL : Prostii. De rege, de tine şi de toţi muritorii am eu grijă să râd până vă îngrop. Eu mă refeream la cineva mai sus-pus care nu se încurcă cu diamantele voastre. La un superior al meu mă gândeam. Eu sunt intermediarul între acel cineva misterios şi restul lumii. Sunt înger...

MINISTRUL : Înger ratat. Înger pârlit.

BUFONUL : Nu te pricepi la îngeri. Păcat. Erai un om cumsecade, să ştii... Şi când îmi băteam joc de tine, o făceam cu tandreţe. Eu îmi permit să fiu candid pentru că sunt inteligent. Tu eşti candid în mod natural. Pentru că eşti prost. Mi-e milă de tine, prietene. Spune-mi, te-ai pregătit pentru schimbare?

MINISTRUL : Ce schimbare?

BUFONUL : Vezi, nici măcar nu bănuieşti ce te-aşteaptă. Mai bine îmi dădea mie regele grămada aia de diamante, eu n-am în ce dracu' să mă mai transform, îngerii rămân îngeri orice s-ar întâmpla... Pregăteşte-te de schimbare, prietene... La noapte te culci aşa cum se culcă un ministru normal, presupunând că există pe lumea asta vreun ministru normal... Şi dimineaţa te trezeşti că ţi-a crescut o coadă lungă... Coarne, copite, blană pe burtă, solzi de peşte pe spate... Vai cum o să arăţi!

MINISTRUL : Mă plictiseşti.

BUFONUL : O să ai nevoie de un înger să te facă om la loc...

MINISTRUL : Am de lucru.

BUFONUL *(râde)* : Lucrezi! *(Arată spre hârtii.)* Ce-i mizeria asta?

MINISTRUL : Legile.

BUFONUL : Prea multe legi.

MINISTRUL : Sunt multe pentru că fiecare se referă la câte un caz particular.

BUFONUL *(cercetează hârtiile)* : Hmmm... Se bat cap în cap.

MINISTRUL : Lumea e complicată, există îngrozitor de multe cazuri particulare...

BUFONUL *(arătând spre alte hârtii)* : Şi astea ce mai sunt?

MINISTRUL : Astea sunt cererile. Pentru fiecare cerere trebuie inventată o nouă lege care s-o rezolve ţinând seama de situaţia particulară... Problema e că trebuie să eviţi pe cât posibil ca legile să se contrazică...

BUFONUL : Nu-mi plac cazurile particulare.

MINISTRUL : Nici tu nu eşti altceva decât un caz particular. O maimuţă care se crede înger.

BUFONUL : Te înşeli. Eu sunt un înger care se visează uneori maimuţă. Şi are puterea să-şi impună visul celorlalţi. *(Râde.)*

MINISTRUL *(îl măsoară din creştet până-n tălpi)* : Într-o bună zi va trebui să inventez şi pentru tine o lege. Va fi foarte greu să nu contrazică tot restul lumii... Dar, pentru asta, trebuie mai întâi să faci o cerere.

BUFONUL : Îngerii nu scriu cereri... Eu sunt condamnat să rămân un caz general şi să mă ocup cu generalităţi. Ţie îţi place să te bălăceşti în vieţile lor?

MINISTRUL : Încerc să fac dreptate.

BUFONUL : Atunci ai nevoie de un principiu universal, prietene. Altfel nu există dreptate.

MINISTRUL : Care principiu universal?

BUFONUL : Gândeşte-te. Trebuie să existe o soluţie generală pentru ecuaţia vieţii, ce paştele mă-si!

MINISTRUL : Din câte cunosc eu, nu există...

BUFONUL : Aiurea! Ştii ceva?... Cel mai bine e să-i trimiţi pe toţi la spânzurătoare! *(Râde. Împrăştie hârtiile.)*

Câmpul funerar noaptea. Schelete, cranii. Voci neinteligibile. Câteva focuri luminează spectacolul macabru. Urlete de câini. Bătăile de aripi ale păsărilor.

Intră Regele înfăşurat într-o mantie neagră şi purtând o sabie. Înaintează reuşind să-şi învingă teama. Brusc, centrul scenei se luminează şi apare Cerşetorul care trasează pe pământ un cerc. E absorbit de munca lui şi nu-l bagă în seamă pe Rege.

REGELE : Am venit. *(Cerşetorul continuă să traseze cercul, fără să-i arunce Regelui vreo privire.)* Sunt aici.

CERŞETORUL : Foarte bine.

REGELE : Ce trebuie să fac?

CERŞETORUL *(după o pauză, fără să-l privească pe Rege)* : Du-te la copacul de-acolo... *(Arată spre fundul scenei.)* Copacul înalt... Ai să găseşti cadavrul unui spânzurat care atârnă de-o creangă. Taie frânghia şi adu cadavrul încoace.

Cerşetorul e înghiţit de beznă. Regele înaintează cu greu într-o direcţie imprecisă. În cele din urmă, se trezeşte în faţa copacului de care spânzură cadavrul. Taie frânghia. În cădere, cadavrul scoate un geamăt. Regele se apleacă asupra cadavrului, îl atinge. Se aude un râs strident.

REGELE : De ce râzi? *(Întuneric. Apoi Cadavrul e la locul lui în copac. Regele îl dă jos din copac. Alt geamăt, altă atingere, alt râs strident.)* Râzi de mine? *(Întuneric. Istoria se repetă. De data asta însă, Regele renunţă să mai deschidă gura. Aşază Cadavrul în cârcă şi porneşte cu el.)*

CADAVRUL : Cum să râd de tine?! Eşti rege! *(Râde.)* Eşti rege, nu-i aşa? Hai, recunoaşte... Vai de mine! Nu aşa se poartă un rege adevărat. Ce mama dracului! *(Râde.)* Ia zi, nu găseşti că sunt prea greu? Au mâncat din mine ciorile, dar au lăsat şi pentru tine, să ai ce căra... Au mâncat şi câinii, dar s-au gândit şi ei la tine... Vai ce puternic eşti! *(Râde strident.)* Ce idee să cari cadavre noaptea când e lună nouă! Asta nu-i treabă de rege... N-ai obosit? *(Râde.)* Hai să-ţi spun o poveste ca să nu te plictiseşti... Destupă-ţi urechile... *(Întuneric.)* A fost odată un prinţ care s-a dus la vânătoare împreună cu prietenul lui. S-au despărţit de restul curţii şi au mers la întâmplare prin pădure până au ajuns pe malul unui lac unde s-au oprit să se odihnească.

Prinţul şi Prietenul lui stau pe malul lacului. Prinţul, mai înalt, e îmbrăcat în alb, Prietenul e îmbrăcat în roşu. În planul îndepărtat se scaldă o fată păzită de însoţitoarele ei.

PRINŢUL : M-ai alergat ca pe hoţii de cai.

PRIETENUL : Te-am condus.

PRINŢUL : Unde?

PRIETENUL : Asta nu mai ştiu. Or fi având şi picioarele înţelepciunea lor. Numai că vorbesc o limbă pe care eu n-am învăţat-o încă.

PRINŢUL : Vrei să spui că habar n-ai unde suntem...

PRIETENUL : Vreau să spun că trebuie să învăţ limba picioarelor, după ce am învăţat limba mâinilor, limba ochilor, limba urechilor, limba...

PRINŢUL : La ce te ajută atâtea limbi străine când nu ştii unde te afli? Mai bine învăţai limba pietrelor. Crezi că ne găsesc?

PRIETENUL : Ne găsesc dacă-i ajutăm să ne caute. Întoarce-te spre lac.

PRINŢUL : Sunt ţânţari.

PRIETENUL : Sunt şi flori de nufăr.

PRINŢUL : Am alergie la nufăr.

PRIETENUL *(râde)* : Priveşte lacul, prostule... *(Îl întoarce spre fata care se scaldă în lac.)*

PRINŢUL *(o vede pe fată)* : Dumnezeule mare!

PRIETENUL : Ei? *(Prinţul rămâne mut de uimire.)* E frumoasă, nu-i aşa?

PRINŢUL : Ochii mei n-au avut în viaţa lor atâta imaginaţie... *(Fata începe să facă tot felul de semne.)*

PRIETENUL : Ai văzut-o. Îţi ajunge. E târziu. Hai s-o ştergem...

PRINŢUL : Eşti nebun?!

PRIETENUL : Zăpăciţii ăia ne caută de dimineaţă.

PRINŢUL : Nu mă mişc de-aici. Tu nu vezi că ne face semne? Să fiu al dracului dacă înţeleg ce vrea. Tu înţelegi?

PRIETENUL *(râde)* : Îţi băteai joc de mine şi de limbile străine...

PRINŢUL : Hai, mă, nu fi... Ce zice?

PRIETENUL : Recunoşti...

PRINŢUL : Recunosc orice. Ia vezi... Ce zice?

PRIETENUL : Stai.

PRINŢUL : Ei?

PRIETENUL : Taci. Vrea să ne spună cum o cheamă.

PRINŢUL : Cum?

PRIETENUL : I...
PRINŢUL : I...
PRIETENUL : ...sa...
PRINŢUL : Isaura!
PRIETENUL : Taci. I-sa-be-la. O cheamă Isabela.
PRINŢUL : Isabela! Isabela e singurul cuvânt al limbii mele... Ia vezi, vezi ce mai zice?
PRIETENUL : Spune că tatăl ei e un negustor de covoare din Bagdad... E bogat... E bătrân... Şi mama ei e bătrână... Amândoi sunt bolnavi...
PRINŢUL : Atât?
PRIETENUL : Mai zice că n-o lasă să se întâlnească cu nimeni... Nimeni n-are voie s-o vadă...
PRINŢUL : Dacă ar fi soţia mea, să fiu al dracului dacă aş lăsa pe cineva să se holbeze la ea... Altceva!
PRIETENUL : Spune că te iubeşte, prostule.
PRINŢUL : Pe mine?
PRIETENUL : Pe tine. Nu eşti tu prinţul?
PRINŢUL : Sunt prinţ, sigur că sunt prinţ... *(Isabela iese din apă şi se îndepărtează păzită de însoţitoarele ei.)* Ce face? Pleacă? De ce nu întoarce capul măcar o dată?
PRIETENUL : Pentru că se teme de scorpiile din jurul ei, n-ai înţeles? Hai să mergem şi noi. *(Îl trage pe Prinţ după el.)* De dimineaţă ne caută zăpăciţii ăia. *(Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Bătrâna.

BĂTRÂNA : Uite-aşa câştigă omul o pâine. Cinstit. Dacă-ţi poţi închipui că să supravieţuieşti e o treabă cinstită... Dar lumea are nevoie de mine şi atunci se dă peste cap ca să-mi pună pe masă o pâine cât mai albă şi cât mai pufoasă. Pentru că lumea trebuie neapărat să comunice. *(Râde.)* Şi comunică!... În draci. Eu nu comunic cu nimeni, eu duc scrisori de la unul la altul... Eu n-am secrete de transmis... decât lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu ştie totul şi fără să-i trimit eu vreo scrisoare. Vă închipuiţi că sunt curioasă?... Da' ce, Dumnezeu e curios? *(Râde.)* Fiecare se ascunde de mine, ca şi cum mie mi-ar păsa de secretele lor. Îmi dau scrisorile în plicuri deschise, în schimb scriu atât de cifrat încât minţile cele mai luminate ar trebui să muncească un an zi şi noapte ca să priceapă o singură frază... Ce nevoie am eu să-mi bat capul, când un gest spune mai mult decât un dicţionar? *(Râde.)* Toţi proştii cred că bătrânele sunt curioase de la natură... Aiurea! Eu nu mă gândesc la poveştile de dragoste, eu mă gândesc numai la moarte. Moartea e curiozitatea mea naturală... *(Intră Prinţul şi Prietenul lui.)*
PRINŢUL : I-ai dat scrisoarea?
BĂTRÂNA : Aşa cum mi-ai poruncit, stăpâne...
PRINŢUL : Şi? Ţi-a dat răspunsul?
BĂTRÂNA : Cred că mi-a dat ceva... Stai să-mi aduc aminte...
PRIETENUL *(îi dă Bătrânei o pungă)* : Ajută la memorie.
BĂTRÂNA : Da, da, la vârsta mea, am probleme cu memoria. *(Cântăreşte punga.)* Ce bine că sunteţi tineri!... Mi-a dat, sigur că mi-a dat răspunsul.
PRINŢUL : Unde e?
BĂTRÂNA : Aici, staţi o clipă... *(Prietenul îi mai dă o pungă.)* Am găsit-o.
PRINŢUL *(ia scrisoarea şi citeşte pe sărite)* : Fereşte-te de alb, prietenul tău e întunecat... Desenul din covor nu e tabloul cu care te-ai obişnuit în lumea ta, tinere domn... E harta care conduce sufletul în lupta împotriva răului... Dacă urmezi liniile albastre ascuţite

care taie câmpia verde înţepată de stele roşii... Vei întâlni în cele din urmă lotusul care nu poate fi ţesut decât cu firele atinse de degetele tale... *(Prietenului:)* Să mă ia dracu' dacă înţeleg ceva. Ia vezi tu. *(Prietenul cercetează scrisoarea. Prinţul îi dă bătrânei încă o pungă.)* Îţi mulţumesc, stimată doamnă, acum lasă-ne.

BĂTRÂNA : Dumnezeu să vă ajute. *(Iese.)*

PRINŢUL : Ei?

PRIETENUL : E clar. Ziua n-ai cum să ajungi la ea, dar noaptea poţi intra prin grădină. Desenul din covor e planul. Urci pe acoperişul unei case scunde, de acolo poţi sări pe terasă... A treia fereastră de la stânga e fereastra ei. Te aşteaptă. E a ta.

PRINŢUL : A mea.

PRIETENUL : A ta, nebunule. *(Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Lumină slabă. În fundul scenei, Prinţul şi Isabela în pat.

PRINŢUL : Isabela.

ISABELA : Nu mai e timp. Se luminează.

PRINŢUL : Dragostea mea.

ISABELA : E târziu, iubitule.

PRINŢUL : Isabela, dragostea mea.

ISABELA : Dacă te prinde tata, te omoară.

PRINŢUL : Spune-mi că mă iubeşti.

ISABELA : Te iubesc. Hai, du-te. *(Prinţul iese. Isabela se ridică şi înaintează. Scoate un fluier şi fluieră. Sunet de flaut, deloc strident. Intră Bătrâna.)* Ia spune, cui i-ai dat scrisoarea?

BĂTRÂNA : Păi exact cui mi-ai spus tu s-o dau.

ISABELA : Dar sunt doi tineri străini, nu unul singur...

BĂTRÂNA : Asta-i acum! Nu mai ţin bine minte. *(Primeşte o pungă.)*

ISABELA : Ţi-ai adus aminte?

BĂTRÂNA : I-am dat-o celui înalt, îmbrăcat în alb.

ISABELA : Şi el a citit-o?

BĂTRÂNA : Cred că da.

ISABELA *(îi mai dă o pungă)* : Eşti sigură?

BĂTRÂNA : Da... Săracu', ce se mai chinuia! Citea şi parcă scrisoarea era într-o limbă necunoscută. Până la urmă i-a dat-o celuilalt, celui îmbrăcat în roşu...

ISABELA : Am bănuit. Poţi să pleci. *(Bătrâna iese. Isabela fluieră de două ori.)* Un bărbat inteligent lângă iubitul meu e mai periculos decât zece haremuri. Dacă te îndrăgosteşti de un picior sau dacă de îndrăgosteşti de un sân sau chiar dacă te îndrăgosteşti de o pereche de ochi... Asta trece cu timpul. Dar dacă te îndrăgosteşti de mintea unui om? Şi dacă inteligenţa unui bărbat întunecă frumuseţea tuturor femeilor din lume? Ce picioare, ce ochi şi ce sâni te pot face să uiţi mintea unui om? *(Intră Ali.)*

ALI : Stăpână.

ISABELA : Ali... La hotelul de lângă baia publică au venit doi străini. Unul e înalt, îmbrăcat mereu în haine albe. Celălalt umblă îmbrăcat în roşu... Ali, pot să am încredere în tine?

ALI : Stăpână...

ISABELA : Azi ai să le serveşti tu masa, aranjezi cu cei de la restaurant...

ALI *(se înclină)* : Stăpână.

ISABELA *(scoate o sticluţă)* : În farfuria bărbatului în roşu ai să verşi lichidul ăsta. Ai grijă, nu te atinge de el. Pe urmă arunci imediat sticla. *(Îi dă sticla şi o pungă.)* Ai înţeles?

ALI *(se înclină)* : Stăpână. *(Iese.)*

ISABELA : Niciodată intuiţia nu m-a păcălit... Ar fi o nebunie să existe pe lumea asta un bărbat la fel de inteligent ca mine. *(Iese. Apare Prietenul prinţului, care stătuse ascuns şi pândise.)*

PRIETENUL : Firea femeilor e nebunia pură... Chestie de bun-simţ. Dar dacă se întâmplă să mai şi iubească... Oricâtă minte ai avea, nu-ţi poţi imagina limitele nebuniei. *(Se strecoară afară din scenă, în timp ce pătrund mai mulţi oameni.)*

— Îmbrăcaţi-vă în doliu!
— Rupeţi-vă hainele! Puneţi-vă cenuşă în cap!
— Smulgeţi-vă părul!
— Plângeţi, plângeţi cu toată puterea.
— Oraşul trebuie să se îmbrace în doliu. Şi casele şi iarba şi copacii şi pietrele...
— Fiul califului e mort!
— Un prunc!
— Nu împlinise două luni...
— Cum are moartea curajul să atingă un copil nevinovat?
— Dumnezeu ce face? Stă şi se uită la noi?...
— Nu luaţi numele Domnului în deşert!
— Totuşi moartea e suspectă...
— Da, da... Nu mi se pare deloc firesc să mori în felul ăsta. E bizar...
— Nici n-a învăţat să vorbească, să ne spună ce simte şi ce gândeşte...
— O crimă!
— Ce crimă? Califul îşi păzea copilul mai atent decât ar fi păzit orice comoară...
— Pruncul a fost vrăjit.
— O vrăjitoare!
— Căutaţi peste tot vrăjitoare!
— Căutaţi vrăjitoarele!

— Vrăjitoarele astea sunt mai şmechere ca dracu' atunci când e vorba să se ascundă...
— Vrăjitoarele fug!
— Închideţi porţile oraşului!
— Căutaţi vrăjitoarele! *(Ies. Intră în goană Prinţul şi Prietenul lui cărând nişte haine extravagante.)*

PRIETENUL : Ai să faci cum îţi spun.

PRINŢUL : Să mă îmbrac cu hainele astea ridicole?

PRIETENUL : De fiecare dată când m-ai ascultat ai avut noroc... Ai fost fericit?

PRINŢUL : Azi noapte l-am vizitat pe Dumnezeu... Acum însă cred că mergem direct la diavol...

PRIETENUL : Ai să te întorci la Dumnezeu, dar pune repede hainele astea pe tine. *(Se deghizează amândoi.)* Ţine minte: eşti ucenicul meu.

PRINŢUL : Schimbăm rolurile...

PRIETENUL : Toate rolurile se schimbă, prinţe. Ai încredere în mine. *(Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Bătrâna şi Ali.

BĂTRÂNA : Nu poţi face nimic ca s-o salvezi?

ALI : Gărzile califului o păzesc mai atent decât pe calif. Cum îşi bate joc Dumnezeu de noi! Azi trebuia să omor un om din ordinul stăpânei şi tot azi stăpâna mea va fi omorâtă.

BĂTRÂNA : Doamne apără-ne...

ALI : Nimeni nu te poate apăra de acuzaţia de vrăjitorie.

BĂTRÂNA : Când au intrat soldaţii în casă, am crezut că vrăjitoarea sunt eu.

ALI : N-ai cum să ghiceşti cine e acuzat de magie... Şi stăpânii mei au sperat că tu vei fi arestată.

BĂTRÂNA : Îi iert. Sunt bătrâni şi bolnavi. Suferinţa i-a distrus şi le-a luat minţile.

ALI : El nu se mai poate mişca, ea nu mai poate vorbi. Te poţi obişnui cu moartea?

BĂTRÂNA : Hai să ne rugăm, poate că Dumnezeu aude... *(Ies. Intră Califul, Prietenul prinţului şi soldaţi.)*

CALIFUL *(pe gânduri)* : O femeie atât de frumoasă...

PRIETENUL : Diabolică, înălţimea ta.

CALIFUL : Cum poate Dumnezeu să combine înfăţişarea cea mai luminoasă cu sufletul cel mai negru?

PRIETENUL : Nu Dumnezeu, ci diavolul... Chiar asta e vrăjitoria. Văd că eziţi, înălţimea ta. N-ai găsit în camera Isabelei toate semnele?... Broaştele, râmele strivite, măselariţa, păpuşa de ceară care îl imita pe pruncul înălţimii tale...

CALIFUL : Ştiu. Mi-ai spus că te pricepi.

PRIETENUL : E meseria mea... Vrei o dovadă în plus? *(Soldaţilor:)* Aduceţi femeia. *(Soldaţii ies.)* Ai să vezi cu ochii tăi cum din trupul vrăjitoarei nu curge sânge. *(Scoate un ac.)* Acul ăsta a înţepat 486 de vrăjitoare din lumea întreagă, înălţimea ta. E un ac înţelept. *(Soldaţii o aduc pe Isabela.)*

CALIFUL *(evitând s-o privească, Prietenului prinţului)* : Fă-ţi meseria.

ISABELA : Nu mă atinge! *(Soldaţii o imobilizează. Prietenul prinţului o înţeapă.)*

PRIMUL SOLDAT : Nici urmă de sânge!

AL DOILEA SOLDAT : Nici un strop.

AL TREILEA SOLDAT *(Califului)* : Înălţimea ta, vino să vezi minunea. *(Califul se apropie de Isabela.)*

CALIFUL *(Isabelei)* : N-ai sânge în tine?

ISABELA *(zbătându-se)* : Sunt nevinovată!

CALIFUL *(Soldaţilor)* : Luaţi-o. *(Soldaţii ies ducând-o pe Isabela.)*

VOCEA PRINŢULUI : Isabela!!!

CALIFUL : Ce-i asta?

PRIETENUL : Ucenicul meu, înălţimea ta. E rănit... Mai ai vreo îndoială?

CALIFUL : Încerc să înţeleg cum a făcut Dumnezeu lumea. Cum cea mai nevinovată fiinţă poate fi omorâtă de diavolul ascuns într-o femeie care îţi ia ochii şi îţi taie respiraţia.

PRIETENUL : Nu uita, înălţimea ta, că la facerea lumii a avut şi diavolul un rol... Poate că diavolul e regizorul iluziilor noastre.

CALIFUL : Mai poţi avea încredere în ceva?

PRIETENUL : Încă eşti nehotărât. Am să-ţi aduc şi ultima dovadă. Înălţimea ta să dea ordin soldaţilor să ducă femeia pe malul lacului. *(Califul iese. Prinţul apare din ascunzătoare şi se aruncă asupra Prietenului.)*

PRINŢUL : Criminalule!

PRIETENUL : Calmează-te.

PRINŢUL : Criminalul sunt eu pentru că am asistat la tot spectacolul ăsta fără să mişc un deget!

PRIETENUL : Ai încredere în mine.

PRINŢUL : Dacă i se întâmplă ceva Isabelei, mă spânzur de primul copac. Dar înainte îţi scot maţele!

PRIETENUL : Vom trăi cu toţii. Vei fi fericit. *(Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Pe malul lacului. Califul, Isabela, soldaţii.

CALIFUL : Femeie, nu ţi-au rămas decât două ieşiri. Dacă te îneci în apa lacului, înseamnă că nu eşti vrăjitoare... Că n-ai fost vrăjitoare, frumoaso. Dacă pluteşti, înseamnă că tu l-ai omorât pe copilul meu. Vei fi lăsată aici să te

sfâşie lupii şi să putrezeşti încet. *(Soldaţilor:)* Aruncaţi-o în apă.

ISABELA : Nuuu! *(Soldaţii o aruncă în apă.)*

PRIMUL SOLDAT : Pluteşte.

AL DOILEA SOLDAT : Apa o ţine la suprafaţă ca pe un dop.

AL TREILEA SOLDAT : Lacul o respinge.

CALIFUL : Vrăjitoare! *(Soldaţilor:)* Scoateţi-o din apă şi legaţi-o.

ISABELA : Sunt nevinovată! *(Soldaţii o scot din apă şi o leagă.)*

CALIFUL : Spune asta lupilor. *(Califul iese însoţit de soldaţi.)*

ISABELA : Am avut prea mare încredere în mintea mea. *(Urlete de lupi.)* Tata mi-a spus mereu că o femeie inteligentă e o nenorocire... Şi eu îmi ziceam că tata e un prost! *(Urlete de lupi.)* Creierul meu blestemat! Tocmai pe el n-o să-l poată mânca lupii. Creierul stă la adăpost aici, o să putrezească încet în cutia lui solidă. De el se vor ocupa viermii, nu lupii... Fir-ar el al dracului! Încă îmi merge mintea. Dacă viermii ar fi mai iuţi ca lupii... *(Urlete de lupi.)* Viermii sunt prea înceţi şi mă obligă să asist la prânzul lupilor. Nu vreau să văd nimic! *(Închide ochii. Ies din ascunzătoare Prinţul şi Prietenul lui. Se apropie de Isabela.)*

PRINŢUL : Isabela!

ISABELA : Eşti lup?

PRINŢUL : Sunt eu, Isabela...

ISABELA : Nu ştiu cine eşti, dar, dacă vrei să mă ajuţi, tranformă-te în vierme şi intră repede în ţeasta mea...

PRINŢUL : Sunt iubitul tău, Isabela! *(O dezleagă.)*

ISABELA *(deschide ochii)* : Iubitul meu? Semeni cu el. Ce cauţi printre lupi?

PRIETENUL : Hai să fugim de-aici.

PRINŢUL : Vei fi regină, Isabela, regina mea... *(Ies cu toţii în goană. Intră Bătrâna.)*

BĂTRÂNA : Blestemul a căzut asupra casei negustorului de covoare din Bagdad. Nimeni n-are milă de oamenii bătrâni, iar Dumnezeu mai puţin decât oricine, după cum arată faptele Lui. Inima bătrânului negustor a crăpat, fără ca el să poată face o singură mişcare. Privea paralizat spre tavan şi viaţa a ieşit din el ca şi cum trupul lui zbârcit n-ar fi fost niciodată însufleţit. În aceeaşi clipă, inima bătrânei lui soţii a crăpat fără ca ea să poată rosti un cuvânt. Privea mută, la rândul ei, tavanul... Ce vedeau acolo, pe tavan?

Întuneric. Râsul Cadavrului.

VOCEA CADAVRULUI : Frumoasă poveste!... Foarte frumoasă... Poveste de dragoste! Ţie nu-ţi plac poveştile de dragoste?... *(Râde.)* Ce, tu nu iubeşti? *(Râde.)* Pe mine m-a emoţionat până la lacrimi... Să nu-mi spui că n-ai fost atent... *(Râde.)* Ai fost atent, lasă că te-am simţit eu cum tremurai sub mine... *(Râde.)* Ia zi, cine e vinovat de moartea bătrânilor? Prinţul, prietenul lui, sau Isabela? *(Tăcere.)* Oi fi tu rege, da'... *(Râde.)* Dacă ştii şi nu-mi răspunzi, îţi promit că o să-ţi explodeze ţeasta în o mie de bucăţi!... Buuum! *(Râsul Cadavrului. Un reflector proiectează lumină numai asupra Regelui care s-a oprit în mijlocul scenei.)*

REGELE : Mortule, dacă stau bine să mă gândesc, nici Isabela şi nici prinţul nu sunt vinovaţi. Minţile lor erau întunecate de dragoste. Cine poate lupta împotriva dragostei? Şi nici prietenul prinţului nu e vinovat, el n-a făcut decât să-şi ajute stăpânul cu toată inteligenţa pe

care i-a lăsat-o Dumnezeu. S-a temut de Isabela şi a trebuit să-i dea o lecţie... Califul e de vină. A crezut în dovezile ridicole şi absurde aduse de falsul specialist în vrăjitoare, a crezut mai uşor decât are voie un calif... S-a lăsat păcălit de o haină şi de câteva cuvinte, el care trebuia să rămână lucid, chiar dacă şi-a pierdut fiul... E un calif rău. *(Întuneric. Cadavrul e din nou în copac. Regele se întoarce spre copac.)*

CADAVRUL : Nu eşti prost. De data asta te-ai descurcat... Dar ai obosit degeaba. *(Râde. Regele îl dă jos din copac.)* Sunt greu, nu-i aşa? *(Râde. Regele ia Cadavrul în spinare şi îşi reia drumul.)* Îmi pare rău. Dacă mai aşteptai şi tu puţin, ciorile şi câinii mă uşurau... Te-ai grăbit. *(Râde.)* E lună nouă... Vai ce lună frumoasă! O vezi? N-ai tu chef să te uiţi la lună, trebuie să fii atent la drum. Hai să-ţi mai spun o poveste ca să treacă timpul. *(Râde. Întuneric.)* Au fost odată ca niciodată trei tineri brahmani care veneau de mulţi ani, în fiecare zi, în casa maestrului lor. Şi... a dracului întâmplare!... toţi trei s-au îndrăgostit de fata maestrului. *(Râde.)*

Maestrul şi Fata.

MAESTRUL : Ai slăbit. Nu te simţi bine... N-are rost să mă minţi.

FATA : Sunt ameţită.

MAESTRUL : Ai luat medicamentele?

FATA : Medicamentele n-ajută la nimic.

MAESTRUL : Ce simţi?

FATA : Slăbiciune. Pe dinafară mi-e frig şi pe dinăuntru mă arde.

MAESTRUL : M-am rugat toată ziua pentru tine. Ce putere mai are rugăciunea unui om care se pregăteşte să moară?

FATA : N-ai să mori.

MAESTRUL *(zâmbeşte)* : Se apropie, o simt. Dacă aş şti că va avea cineva grijă de tine. După...

FATA : Nu vreau să vorbeşti despre moarte. *(Râde.)* Nu e unul singur. Sunt trei.

MAESTRUL : Trei! Şi toţi trei te iubesc la fel de mult?

FATA : Nu ştiu. Cum poţi măsura dragostea? Fiecare spune că mă iubeşte mai mult decât orice din lumea asta...

MAESTRUL : Mai mult decât orice din propria lui lume.

FATA : Şi fiecare vrea să mă ia de soţie.

MAESTRUL : Cine dintre ei are lumea mai largă? *(Râde.)*

FATA : Nu ştiu. Tu îi cunoşti, sunt elevii tăi.

MAESTRUL : Înseamnă că sunt un maestru prost. Nu-i cunosc. E mai uşor să cunoşti lumea întreagă decât un singur om... Te iubesc şi acum când te-ai îmbolnăvit?

FATA : Fiecare îmi spune că mă iubeşte mai mult pe zi ce trece. Îmi spun că, de când m-am îmbolnăvit, am o privire care-i înnebuneşte. *(Râde.)*

MAESTRUL : Eu sunt un maestru prost pentru că n-am reuşit să-i cunosc, iar ei sunt nişte elevi răi pentru că n-au înţeles... Dacă ar fi înţeles, ar fi renunţat demult la tine. Cu toţii.

FATA : Dar mă iubesc.

MAESTRUL : Tocmai pentru că te iubesc. N-au învăţat nimic de la mine. Mi-e milă de ei. *(Intră Servitorul.)*

SERVITORUL : Au venit elevii, maestre.

MAESTRUL *(Fetei)* : Au dreptate, privirea ta e mai frumoasă. Dacă aş putea să te vindec prin moartea mea... Hai, du-te. *(Fata iese. Servitorului:)* Spune-le să intre. *(Servitorul iese.)* Am trăit doar ca să-mi stăpânesc corpul şi mintea... Un obiect în care nu mă mai recunosc şi care se pregăteşte să devină cadavru... Şi sursa unor gânduri pe care am încercat mereu să le gonesc ca să fac loc nimicului. De ajutat, n-am reuşit niciodată să ajut pe nimeni. *(Intră cei trei tineri brahmani.)*

PRIMUL BRAHMAN : Maestre. *(Se apleacă în faţa Maestrului.)*

AL DOILEA BRAHMAN : Maestre. *(Se apleacă în faţa Maestrului.)*

AL TREILEA BRAHMAN : Maestre. *(Se apleacă în faţa Maestrului. Maestrul îi priveşte pe rând în tăcere.)*

PRIMUL BRAHMAN : Ne-ai chemat. *(Maestrul continuă să-i privească în tăcere.)*

MAESTRUL : M-am gândit că e mai bine să fiţi toţi trei de faţă. Ultima dată aţi venit pe rând şi fiecare mi-a cerut mâna fetei mele. Fiecare mi-a spus că o iubeşte. V-am ascultat pe toţi şi n-am spus nimănui nimic. V-aţi dus şi la ea şi i-aţi făcut în secret declaraţii de dragoste. Iar fata mea, care nu e numai frumoasă, ci şi inteligentă, n-a ştiut ce să vă răspundă. *(Îi priveşte în tăcere pe rând, apoi se apropie de primul.)* O mai iubeşti?

PRIMUL BRAHMAN : Mai mult decât lumina.

MAESTRUL : Lumina e viaţă. Fără lumină nimic nu s-ar naşte pe pământ... Crezi că dragostea ta e mai puternică decât a celorlalţi doi?

PRIMUL BRAHMAN : Este, învăţătorule.

MAESTRUL : De unde ştii?

PRIMUL BRAHMAN : Îmi cunosc dragostea.

MAESTRUL : Pe a lor o cunoşti?

PRIMUL BRAHMAN : Nu. Dar nu poate fi mai puternică decât a mea...

MAESTRUL *(zâmbeşte trist şi se îndreaptă spre al doilea)* : Şi tu o mai iubeşti?

AL DOILEA BRAHMAN : Mai mult decât iubesc întunericul.

MAESTRUL : Întunericul luminează suferinţa pe care trebuie s-o învingem. Fără întuneric n-am simţi nimic... Şi tu crezi că dragostea ta e mai puternică decât a celorlalţi doi. *(Al doilea brahman încuviinţează.)* Ştii cum o iubesc ei pe fata mea?

AL DOILEA BRAHMAN : Nu, învăţătorule.

MAESTRUL *(trece la al treilea)* : Tu?

AL TREILEA BRAHMAN : O iubesc mai mult decât iubesc umbra.

MAESTRUL : Umbra e un secret. Fără umbră nimic n-ar rezista, totul s-ar descompune chiar în clipa naşterii... Dar nici tu nu îţi închipui cât de puternică e dragostea celorlalţi doi.

AL TREILEA BRAHMAN : Nu, învăţătorule. Fiecare e condamnat doar la propria lui dragoste.

MAESTRUL : Vedeţi! Dacă aţi fi în locul meu, cui i-aţi da fata de soţie? *(Tăcere.)* E suficient să ne întâlnim cu toţii şi să ascultăm ce spune fiecare pentru a deveni mai înţelepţi. Nu trebuia să mă puneţi într-o situaţie fără ieşire. Nu obţii nimic dacă nu-i laşi celuilalt nici o soluţie. Iar voi ştiaţi cât de puţin mi-a rămas de trăit. Ştiaţi că trebuie să mă pregătesc pentru moarte. N-am să-mi dau fata niciunuia dintre voi. Oricui i-aş da-o, dacă o iubiţi aşa cum spuneţi că o iubiţi, sufletele celorlalţi doi ar fi zdrobite. E ultima lecţie pentru voi... Acum plecaţi. *(Cei trei ies.)* Am trăit ca să descopăr misterele cerului şi pământului, ca

să-mi mortific corpul şi dorinţele, ca să văd dincolo de jocul iluziilor... Dar în viaţa mea n-am ştiut să mă apropii de un singur om... *(Râde.)* Ce eşec! Poate că pe om nu în viaţă trebuie să-l cunoşti, ci în moarte... *(Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Servitorul. Cei trei brahmani aduc cadavrul Fetei.

SERVITORUL : Stăpâna s-a stins încet, ca şi cum între viaţă şi moarte n-ar exista vreo barieră. Nici nu mi-am dat seama când a încetat să respire şi când inima ei s-a oprit. Rămăsese la fel de frumoasă, ba părea încă mai frumoasă... Dar corpul devenise rece şi ţeapăn. *(Cei trei aşază solemn cadavrul Fetei în centrul scenei.)*

PRIMUL BRAHMAN *(Servitorului)* : Aprinde rugul.

Întuneric. Flăcările cuprind scena. Apoi cei trei rămân singuri în faţa cenuşii şi oaselor.

PRIMUL BRAHMAN : Am iubit-o în viaţă, la fel am s-o iubesc şi în moarte.

AL DOILEA BRAHMAN : Moartea ei e mai vie decât viaţa mea.

AL TREILEA BRAHMAN : Eu am murit împreună cu ea. Ce vedeţi e fantezia voastră, nu realitatea mea.

PRIMUL BRAHMAN : Nu mă aşteaptă decât suferinţa curată, suferinţa dezbrăcată de orice iluzii.

AL DOILEA BRAHMAN : Timpul care mi-a rămas de trăit s-a golit.

AL TREILEA BRAHMAN : Ciudat! Nu vi se pare?... Dacă miracolul frumuseţii ei ne-a legat în viaţă, ne leagă şi mai puternic în moarte.

AL DOILEA BRAHMAN : Aşa e, prietene.

PRIMUL BRAHMAN : Eu nu mai am nevoie de nimic. Nici bogăţiile, nici puterea, nici gloria nu mă ajută s-o aduc înapoi. Renunţ la tot ce am, la tot ce sunt şi la tot ce pot deveni. Plec în lume. Am să cerşesc şi am să-mi supun corpul celor mai grele chinuri. Numai durerea poate omorî durerea. *(Iese.)*

AL DOILEA BRAHMAN : Renunţ şi eu la tot ce am, dar de oasele iubitei mele nu mă despart. *(Culege oasele din cenuşă.)* Numai Gangele sfânt are voie să le spele. Mi-a rămas rugăciunea. *(Iese.)*

AL TREILEA BRAHMAN *(se prăbuşeşte în cenuşă)* : Eu nu mă pot mişca de-aici. Viaţa a ieşit din mine ca şi cum n-aş fi fost decât iluzia optică a ei. *(Arată spre cenuşă.)* Ce mai sunt? O coajă goală... Mă mir că mai ştiu să respir. Am să trăiesc aici, lipit de rug. Cenuşa ei e singurul meu pat. *(Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Primul brahman se autoflagelează. Lângă el, un Ascet perfect calm.

ASCETUL : Şi zici că n-ai nevoie de nimic...

PRIMUL BRAHMAN : De nimic. Ţi-am zis. Am renunţat la avere, am renunţat la carieră... Ce mi-a rămas?

ASCETUL : Ţi-a rămas totul. Averea şi cariera nu înseamnă oricum nimic, chiar dacă pentru tine valorează...

PRIMUL BRAHMAN : Dar n-am pus nici un preţ pe ele, am renunţat...

ASCETUL : Nu înţeleg. Cum adică ai renunţat? Cum poţi renunţa la ceva ce nu există? N-ai renunţat. Eşti omul cel mai legat de viaţă din câţi am întâlnit.

PRIMUL BRAHMAN *(încetează să se autoflageleze; uluit)* : De viaţă?

ASCETUL : Da.

PRIMUL BRAHMAN : Eu n-am nevoie de nimic din viaţa asta.

ASCETUL : După cât te încăpăţânezi să suferi, nu s-ar zice. Văd că ai nevoie disperată de suferinţă, iar suferinţa e sâmburele vieţii. *(Râde.)*

PRIMUL BRAHMAN : Lasă-mă în pace! *(Continuă să se autoflageleze. Ascetul închide ochii şi se adânceşte în meditaţie. Intră o Femeie cu un sac. Se apropie timidă de Ascet.)*

ASCETUL *(fără să deschidă ochii, cufundat în meditaţie)* : Vorbeşte, femeie.

FEMEIA : Vin din Tibet, i-am rugat pe înţelepţi şi pe preoţi şi nimeni n-a fost în stare să mă ajute... Ascetule, numai tu poţi săvârşi minunea. Am aici oasele şi cenuşa copilului meu care a murit acum un an. Adu-l înapoi la viaţă. *(Ascetul deschide ochii, ia sacul şi îl cercetează. Apoi ia o carte. Întuneric. Ascetul citeşte cu voce tare cuvinte magice, fără înţeles pentru profani. Apare copilul. Femeia se aruncă pe jos în faţa Ascetului.)* Ascetule...

ASCETUL : Nu-mi mulţumi. Ia-ţi copilul şi du-te acasă. Ai un drum lung.

FEMEIA : Fii binecuvântat. *(Iese împreună cu copilul. Ascetul se cufundă din nou în meditaţie. Primul brahman, care a privit uluit întreaga scenă, se apropie tiptil de Ascet, îi fură cartea şi iese. Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Pe malul Gangelui. Preotul se roagă. Intră Al doilea brahman cu oasele Fetei. Preotul îl urmăreşte.

PREOTUL : Te văd în fiecare zi cum vii aici pe malul fluviului şi te rogi. Eşti un om pios.

AL DOILEA BRAHMAN : Sunt nimeni.

PREOTUL : Păcat. Eu credeam că eşti un om pios.

AL DOILEA BRAHMAN : Încerc să fiu. Şi, cu cât mă rog mai mult, cu atât îmi dau mai bine seama că sunt nimeni şi nimic.

PREOTUL : Ce nenorocire! Mintea ta s-a întunecat.

AL DOILEA BRAHMAN : Gangele mă luminează în fiecare zi.

PREOTUL *(râde)* : Gangele! Gangele e un fluviu straniu, poate produce chiar iluzii. Cui te rogi?

AL DOILEA BRAHMAN : Celui infinit şi fără moarte.

PREOTUL *(râde)* : De obicei, el ridică vălul ignoranţei.

AL DOILEA BRAHMAN : E atotputernic.

PREOTUL : Iar conştiinţa lui e fără margini... Eşti de acord cu mine?

AL DOILEA BRAHMAN : Aşa e cum spui.

PREOTUL : Atunci şi tu eşti o parte a conştiinţei lui.

AL DOILEA BRAHMAN : Sunt neînsemnat.

PREOTUL : Eşti mărginit de naştere şi moarte, de braţele, de picioarele, de ochii şi de urechile tale... Dar şi în tine străluceşte sâmburele conştiinţei infinite, ca oriunde în universul care se întinde la picioarele tale... Ţi-am zis, eşti un om pios... Păcat că nu ştii să te rogi.

AL DOILEA BRAHMAN : Cum să mă rog?

PREOTUL : Să te rogi ca un om care se umple de el *(arată de jur împrejur)*, nu ca unul care încearcă să se golească... *(Îl priveşte atent; zâmbeşte vag.)* Pentru cine te rogi?

AL DOILEA BRAHMAN : Pentru fata în care oasele astea erau vii.

PREOTUL : Da, da, e foarte bine, Gangele dă viaţă... E bine să te rogi pentru ceilalţi, dar nu uita să te rogi şi pentru tine.

AL DOILEA BRAHMAN : Eu nu exist decât în rugăciune şi n-am să plec de-aici niciodată.

PREOTUL : De ce?

AL DOILEA BRAHMAN : N-au mai rămas din mine decât oasele pe care le ţin în mână şi pe care fluviul trebuie să le spele zi de zi.

PREOTUL : Prostii. Ascultă-mă pe mine, du-te acasă. Gangele e un fluviu straniu, curge chiar prin tine. *(Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Al treilea brahman lângă o colibă umilă — mai curând un cort — pe care a construit-o deasupra rugului. E vesel şi senin.

AL TREILEA BRAHMAN *(râde)* : Cum se schimbă totul! Decorurile sufletului, cu care te-ai obişnuit, sunt înlocuite de altele, nebănuite, cu care iarăşi te obişnuieşti, apoi de altele... Până când ajungi la ceva care ţi se pare decor ca toate celelalte, te gândeşti că, într-o bună zi, o mână ţi-l va smulge pentru a face loc altei imagini... Şi, când colo, ai dat chiar peste sufletul tău gol şi îţi trebuie mult timp ca să te obişnuieşti cu absenţa oricărui decor. Pentru mine... *(Zâmbeşte.)* Pentru mine, la început a fost sfârşitul lumii. Cerul s-a întunecat şi a devenit una cu pământul: o gaură care m-a absorbit. Păsările, copacii, munţii şi iarba au dispărut. Mă bălăceam în întuneric, iar corpul meu nu simţea absolut nimic, nici măcar cenuşa de care mă lipeam ca un disperat. Nopţile nu se deosebeau de zile. Dormeam îmbrăţişând cenuşa, cenuşa mi-a pătruns prin piele, mi-a intrat încet în corp, în inimă şi în creier. Şi atunci, totul în jurul meu a căpătat din nou contur. Păsările, copacii, munţii şi iarba erau la locul lor, dăruit pentru totdeauna de Dumnezeu. Niciodată nu m-am simţit mai viu şi mai puternic. *(Intră Al doilea brahman.)* Prietene...

AL DOILEA BRAHMAN *(scoate oasele din sac)* : M-am rugat şi am spălat în Gange oasele iubitei noastre... Sunt aici.

AL TREILEA BRAHMAN : Foarte bine.

AL DOILEA BRAHMAN : Dar nu ştiu dacă rugăciunea mea a ajuns la Dumnezeu. *(Priveşte cenuşa.)* Aici am ars trupul iubitei. Ai dormit deasupra cenuşii?

AL TREILEA BRAHMAN : În cenuşă.

AL DOILEA BRAHMAN : Ajută-mă. *(Dau împreună la o parte coliba. Al doilea brahman aşază oasele în cenuşă. Privesc amândoi rugul în tăcere. Intră Primul brahman cu cartea Ascetului.)*

PRIMUL BRAHMAN : Prieteni...

AL TREILEA BRAHMAN : Bine-ai venit la templul cenuşii şi al oaselor.

PRIMUL BRAHMAN : Prieteni, cenuşa şi oasele n-au alt templu decât corpul. Iubita noastră se va întoarce.

AL DOILEA BRAHMAN : Ce vrei să spui?

PRIMUL BRAHMAN : Există în cartea asta cuvintele miracolului.

AL TREILEA BRAHMAN : Care miracol?

PRIMUL BRAHMAN : Miracolul vieţii. N-avem vreme de pierdut. *(Cercetează rugul.)* Cenuşa e la locul ei.

AL TREILEA BRAHMAN : Am dormit în cenuşă.

PRIMUL BRAHMAN : Şi oasele sunt la locul lor.

AL DOILEA BRAHMAN : Le-am spălat în Gange.

PRIMUL BRAHMAN : Linişte! *(Întuneric. Citeşte din carte aceleaşi cuvinte magice. Fata renaşte încă mai frumoasă. Cei trei o privesc uluiţi.)*

FATA : Trăiesc? Nu e o iluzie? Păsările, copacii şi iarba au înviat... Trăiesc.

AL TREILEA BRAHMAN : Mai frumoasă ca oricând.

PRIMUL BRAHMAN : Mai vie decât lumina.

AL DOILEA BRAHMAN : Mai stranie decât întunericul.

AL TREILEA BRAHMAN : Mai adevărată decât umbra.

FATA : Trăiesc.

PRIMUL BRAHMAN : Eşti soţia mea.

AL DOILEA BRAHMAN : A mea.

AL TREILEA BRAHMAN : A mea.

PRIMUL BRAHMAN : Hai să fim serioşi! Dacă n-aş fi făcut eu rost de carte, şi dacă n-aş fi spus eu cuvintele alea, vă jucaţi în cenuşă cu oasele!

AL DOILEA BRAHMAN : Şi dacă nu mă duceam eu la Gange, cum crezi că mai intra viaţa în ea?!

AL TREILEA BRAHMAN : Ia staţi puţin... Păi, dacă nu i-aş fi păzit cu trupul meu cenuşa, nu ştiu ce mai aveaţi voi de înviat! E clar. E soţia mea.

AL DOILEA BRAHMAN : A mea!

PRIMUL BRAHMAN : A mea!

FATA : Trăiesc.

Întuneric. Râsul Cadavrului.

VOCEA CADAVRULUI : Ai văzut? *(Râde.)* Hai, recunoaşte că e o poveste a dracului de isteaţă. *(Râde.)* Dacă ai fost atent, spune-mi, regele meu ameţit, a cui e fata? Zi! *(Râde.)* Dacă ştii răspunsul şi nu mi-l spui şi mie, o să-ţi prăjesc căpăţâna! Rege! *(Râde macabru. Lumină asupra Regelui care se vede că duce în cârcă ceva. Regele se opreşte.)*

REGELE : Mortule, dragă, întrebarea nu-i aşa grea... Soţ trebuie să-i fie al treilea pentru că a dormit mereu lângă ea. Cel care i-a dat viaţă citind cuvintele magice e tatăl ei, cel care i-a spălat oasele în Gange e fiul ei. E adevărat că fata a înviat prin dragostea tuturor, dar în timp ce primii doi s-au folosit de cartea ascetului şi de sfatul preotului, al treilea nu s-a bazat decât pe el însuşi. Şi, încrezându-se în sine, a ajuns cel mai departe... El merită să-i fie soţ. *(Întuneric. Râsul sinistru al Cadavrului. Cadavrul e la locul lui în copac. Regele se întoarce spre Cadavru.)*

CADAVRUL : Nu eşti prost deloc! Dar ai ghinion! *(Râde. Regele îl dă jos din copac şi îl ia în cârcă. Va înainta în scenă, va coborî în sală, va merge prin sală, îndreptându-se spre ieşire.)* Te chinui al dracului! Au! Păi, dacă tu suferi, de ce trebuie să mă faci şi pe mine să sufăr! Măgarule! Ia fii atent cum te porţi! *(Râde.)* Ce sunt eu, jucăria ta?! *(Râde.)* Măi să fie! Şi mai zici că eşti rege! Uite dom'le ce face un rege noaptea! Dacă vă puteţi închipui aşa ceva, doamnelor şi domnilor... Ascultă, tu altceva mai bun n-ai găsit de făcut decât să cari un cadavru prin locurile astea sinistre?! *(Râde.)* N-ai chef să mergi la femei? La femei! La femei! *(Râde.)* Sau în altă parte... Ce parcă femeile sunt singurul drog? Poţi să te îmbeţi... Să citeşti un ziar, să te pui la curent cu noutăţile... Să dai drumul la televizor... Sau la calculator... *(Râde.)* Mă, da' încăpăţânat mai eşti! Da' ce-i al tău e-al tău: eşti deştept... Da, da, neobişnuit de inteligent! *(Râde. Ies din sală.)*

ACTUL AL II-LEA

Întuneric. În sală intră Regele cărând Cadavrul şi îndreptându-se spre scenă.

CADAVRUL *(râde)* : Ce puternic eşti! Ce deştept eşti! *(Râde.)* Rege, ce mama naibii! *(Râde.)* Păcat de tine că îţi pierzi timpul cu prostii. Păi, tu ar trebui să te ocupi numai cu politica. Eu, dacă aş fi rege, asta aş face toată ziua. Pe cuvânt. Te duci în vizită, îţi dau ăia să mănânci bine, te cherchelești, ţii discursuri, pe urmă primeşti delegaţii, mai stai de vorbă cu politicienii, cu ziariştii, vezi ce face lumea, dai interviuri... *(Râde.)* A propos, care-i treaba cu economia? Dar cu finanţele cum stai? Merge? *(Râde.)* Merge pe dracu'! Ca să stai bine cu finanţele, ai nevoie de bani. Şi invers. *(Râde.)* Nimic nu merge în ţara asta şi ţie îţi arde să cari cadavre. Dom'le, şi dacă nu te-ar fi prevenit cu toţii că trebuie să fii un om realist şi să faci numai lucruri realiste, nu chestii de-astea fantasmagorice!... La ce te-ajută? *(Râde.)* Părinţii nu te-au sfătuit să te fereşti de evazionism?... Am impresia că nu ţi-au dat destulă educaţie socială. *(Râde.)* Ai crescut ca o buruiană... Au! Ia vezi... Vezi cum mă ţii, că mă doare! *(Au ajuns în scenă.)* Bine, înţeleg că eşti îngrozitor de încăpăţânat. Ascultă, am să-ţi mai spun o poveste ca să ţi se pară drumul mai scurt... Ia fii atent... *(Întuneric.)* A fost odată că niciodată un hoţ. *(Râde.)* O ştii? Nu, pe asta n-

ştii. Stai să vezi... Hoţul nostru a fost pedepsit să moară tras în ţeapă...

Hoţul tras în ţeapă.

HOŢUL : Pic... Pic... Pic... Pic... Uite-aşa trece viaţa. Pic... Pic... Pic... *(Râde. Urlă:)* Se scurge viaţa din mine, Doamne! Ce faci?! Nu vezi că am rămas numai noi doi? *(Îşi adună cu greu puterile ca să vorbească.)* Pentru cât timp, Doamne?... Nu! Pe lumea asta nu există decât suferinţa mea. Şi rugăciunea pe care încă o mai pot spune. Sau suferinţa şi rugăciunea sunt unul şi acelaşi lucru? *(Încearcă să râdă, dar e sfâşiat de durere.)* Şi nici măcar nu ştiu ce să te rog. Să te rog să-mi mai dai viaţă? Ar însemna că mai am de suferit. Să te rog să mă eliberezi imediat de suferinţă? Ar însemna că viaţa mea se termină în clipa asta. Fii bun cu mine, Doamne, sfătuieşte-mă tu ce să aleg. Învaţă-mă tu ce să te rog... Sau nu, ştii ceva... Alege tu în locul meu. Dacă îţi spui în sinea ta rugămintea mea, o auzi mai bine decât dacă ţi-aş spune-o eu, cu puterea care mi-a rămas... Pune-te în locul meu, Doamne, şi ajută-mă. *(Intră Bătrâna şi Fata. Fata se apropie de Hoţ.)* Tu eşti Dumnezeu?

FATA : Delirează.

HOŢUL : Dacă nu eşti Dumnezeu, ce dracu' cauţi aici?

BĂTRÂNA : Lasă-l. Hai să mergem.

HOŢUL : Sunteţi doi. Doi Dumnezei?

BĂTRÂNA : Suntem două femei nenorocite.

HOŢUL *(râde)* : Nenorocite! Vreţi să-mi fie milă de voi?

BĂTRÂNA *(enervată)* : Ia ascultă! După ce că am fost date afară din casă, din casa noastră...

Într-o singură zi, am pierdut toată averea. Am pierdut totul! Înţelegi? Sigur că suntem nenorocite! Auzi vorbă... Unde mai pui că familia, după ce ne-a jecmănit, a început să ne înjure ca la uşa cortului... Dom'le, s-au purtat cu noi ca nişte câini.

HOŢUL *(râde)* : Ca Dumnezeu?

FATA : Nu huli.

HOŢUL : Nu hulesc. Dimpotrivă. Mă rog fără încetare să mă pot ruga. Dar nu prea îmi vine.

BĂTRÂNA : Dom'le, uite ce, eu n-am chef de bancuri... Nouă ni s-a tras un şut în cur şi acum trebuie să ne găsim un loc în lumea asta mare.

HOŢUL *(râde)* : Eu l-am găsit pe-al meu.

FATA : Nu-i prea comod.

HOŢUL *(urlă ca scos din minţi)* : Voi nu vedeţi că mor?!

BĂTRÂNA : Vrei să trăieşti?

HOŢUL : Dracu' ştie ce vreau.

BĂTRÂNA : Păi e normal să crăpi, din moment ce ai fost pedepsit.

FATA : Ai făcut vreun lucru rău?

HOŢUL : Rău! *(Râde.)* Depinde cum interpretezi poruncile... Am furat.

FATA : Dumnezeu să te ierte.

BĂTRÂNA *(Fetei)* : Hai să mergem.

HOŢUL : Staţi! Dumnezeu v-a trimis la mine.

BĂTRÂNA : Aiurea! Dacă nu se purtau ai noştri ca nişte câini...

HOŢUL : Da, da, Dumnezeu... *(Fetei:)* Apropie-te. Vai ce frumoasă eşti! Mă doare mai tare, Doamne. Lasă-mă să te privesc, mai am foarte puţin de trăit.

BĂTRÂNA : Nu-i aşa că-i frumoasă?! Hai, uită-te bine la ea şi plânge-i de milă. Ce-o aşteaptă... Vai de curul ei!

HOŢUL : Vrei s-o faci curvă?

BĂTRÂNA : Nu fi măgar! Dacă nici în ultimele clipe...

HOŢUL : Ascultă, nu-i nevoie s-o faci curvă. Mărit-o cu mine.

BĂTRÂNA : Cu tine! *(Râde.)* Te-a tâmpit ţeapa în care te-au înfipt.

HOŢUL : Nebuno! Eu sunt bogat. Am avere.

BĂTRÂNA : Averea ta e moartea! *(Râde.)* Ce bandit!

HOŢUL : Ascultă... Am bani. Pe cuvânt... Banii unui negustor, banii pentru care crăp... *(Bătrâna îl priveşte neîncrezătoare.)* Crezi că-mi arde să te aiuresc, acum când viaţa care mi-a rămas e suferinţă curată? La fel de curată ca aurul îngropat de mine...

BĂTRÂNA : Să zicem că te-aş crede. Tot nu pricep de ce îţi arde ţie de însurătoare... Cum stai aşa înfipt... *(O pufneşte râsul.)*

HOŢUL : Vreau să-mi prelungesc viaţa prin copilul fetei ăsteia frumoase.

BĂTRÂNA : Oho! Mai eşti în stare de ceva?

HOŢUL : Nu sunt în stare nici să mor. Ştii, mi-a venit o idee... Vreau ca primul copil pe care îl va naşte fata asta, indiferent cine va fi tatăl, să se considere copilul meu. E chiar aşa de mult ce vă cer în schimbul aurului?

BĂTRÂNA : Ai dreptate, nu-i mare lucru.

HOŢUL : Copilul ăsta nenăscut şi neconceput va trebui să se roage pentru sufletul meu. Eu îmi salvez sufletul păcătos, iar voi vă îmbogăţiţi. Ce, n-ai înţeles?... Vă îmbogăţiţi! E târziu. Fir-ar a dracului de ţeapă, mă sfâşie... N-ai înţeles?

BĂTRÂNA : Am înţeles. Gata, copilul ei o să fie copilul tău. E-n regulă. Spune unde sunt banii.

HOŢUL : Nu merge aşa. Fă o slujbă de căsătorie.

BĂTRÂNA : Slujbă?

HOŢUL : Da, da, o slujbă, să fie ceva acolo. Lui Dumnezeu îi plac slujbele.

BĂTRÂNA : Întâi îmi zici unde-ai ascuns banii.

HOŢUL *(cutremurat de durere)* : La rădăcina stejarului din faţa bisericii Adormirii Maicii Domnului.

BĂTRÂNA : Mai precis.

HOŢUL : Spre est. Chiar la rădăcină, ţi-am zis... Grăbeşte-te că mă ia cu frig.

BĂTRÂNA : Stai să văd dacă mai ţin minte...

HOŢUL : Lasă, lasă, nu contează, treci peste amănunte... Dă-i drumul!

BĂTRÂNA *(Hoţului)* : Hoţule... Robul lui Dumnezeu... De bună voie şi nesilit de nimeni o iei în căsătorie pe fata mea, la bine şi la rău, aşa să vă ajute Dumnezeu?...

HOŢUL : O iau... O iau!

BĂTRÂNA *(Fetei)* : Fata mea... Roaba lui Dumnezeu, de bună voie şi nesilită de nimeni îl iei în căsătorie pe hoţul ăsta, aici de faţă, tras în ţeapă...

HOŢUL : Mai repede!

BĂTRÂNA : La bine şi la rău, aşa să vă ajute Dumnezeu?

HOŢUL *(Fetei)* : Răspunde! Răspunde odată!

FATA *(uimită)* : Da.

BĂTRÂNA : În numele Tatălui, Al Fiului şi al Sfântului Duh, vă declar soţ şi soţie. Iubiţi-vă, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul cu copiii voştri...

HOŢUL : Mulţumesc, Doamne. *(Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Bătrâna şi Cavalerul. Bătrâna poartă haine scumpe. În planul îndepărtat al scenei — un pat.

BĂTRÂNA : Zici că eşti cavaler. *(Cavalerul încuviinţează solemn.)* Ce fel de cavaler?

CAVALERUL : Cavaler de... Ialta.

BĂTRÂNA : Ialta? Ce e Ialta?

CAVALERUL : Ialta e foarte departe, doamnă... N-aţi auzit de Ialta?

BĂTRÂNA : N-am auzit. *(Îl cercetează cu atenţie.)* Important e că eşti cavaler. Pentru că, să ştii, eu n-am de gând să-mi mărit fata cu oricine. Mie îmi trebuie un bărbat politicos, distins şi cu avere. Un bărbat în vinele căruia curge sânge albastru.

CAVALERUL : Cel mai albastru! Ia priviţi! *(Îşi suflecă mânecile.)*

BĂTRÂNA *(îi cercetează braţele)* : Mda... Păi, când facem nunta?

CAVALERUL : Nunta?... Cât mai repede, bineînţeles. După ce îl eliberez pe fratele meu.

BĂTRÂNA : Da' ce-a păţit fratele dumitale?

CAVALERUL : Nu v-am spus?... Blestemul cel mai sinistru a căzut asupra lui, scumpă doamnă. Nici n-a apucat bine să se urce pe corabie ca să ajungă la Veneţia, unde trebuia să-i predea dogelui o scrisoare strict confidenţială din partea împăratului Germaniei... Nici n-a apucat bine să privească marea, că o navă plină ochi cu piraţii cei mai înfiorători din câţi s-au văzut pe faţa pământului a atacat corabia, a jefuit-o şi a luat prizonieri pe toţi membrii echipajului, împreună cu nenorociţii de călători care se aflau la bord... Nici nu s-a tras primul foc de armă, de altfel, n-au fost prea multe, după câte se pare, şi fratele meu a înghiţit imediat scrisoarea adresată dogelui... Vă daţi seama ce s-ar fi întâmplat dacă scrisoarea cădea în mâinile mamelucilor... O scrisoare strict confidenţială, scumpă doamnă... Dar acum, din nenorocire, fratele meu e în Alger şi aşteaptă

să fie vândut ca sclav dacă nu plătesc la timp răscumpărarea de o mie de galbeni...

BĂTRÂNA : O mie de galbeni!

CAVALERUL : O nimica toată... Mă rog, atât își închipuie negustorii de sclavi că valorează viața fratelui meu. Vi se pare mult?

BĂTRÂNA : Oho!

CAVALERUL : Pentru mine, viața lui e incomparabil mai prețioasă, scumpă doamnă, atât de prețioasă încât mi-e imposibil să inventez o cifră... I-am scris tatălui meu să-mi trimită banii, dar până ajunge scrisoarea mea la Ialta și apoi banii aici, fratele meu va fi demult sclavul cine știe cărui bandit. Iar banditul ar putea să-și dea seama cu cine are de-a face și să ceară o sumă pe lângă care mia de galbeni e nimic...

BĂTRÂNA : Și nunta?

CAVALERUL : În privința asta, nu vă pot garanta... Vreți ca nobila voastră fată să se mărite cu fratele unui sclav?

BĂTRÂNA : Ei, asta-i bună!

CAVALERUL : Cred că înțelegeți în ce situație mă aflu...

BĂTRÂNA : Mda... Ia ascultă, domnule cavaler, banii ăștia ca să-ți răscumperi fratele și să facem nunta pot să ți-i dau eu... Cu împrumut, bineînțeles.

CAVALERUL : Bineînțeles. Sunt sigur că banii tatălui meu vor sosi de la Ialta înainte de nuntă... Vă garantez.

BĂTRÂNA *(îi cercetează din nou brațele)* : Ai sânge albastru.

CAVALERUL *(se aruncă în genunchi)* : Doamnă... Cum să vă mulțumesc?

BĂTRÂNA *(demnă)* : Ridică-te. Ești cavaler. *(Iese. Intră Fata.)*

FATA : E de acord?

CAVALERUL : S-a aranjat! *(Fata se aruncă în brațele Cavalerului.)*

FATA : Iubitule!

CAVALERUL : Dragostea mea. *(O duce în brațe până la pat. Fata începe să-l dezbrace.)* Stai, stai să-mi scot cizmele. *(Întuneric. Decor neschimbat. Patul e acoperit cu un cearșaf. Din pat se aude râsul unei femei. Iese din pat Femeia.)*

FEMEIA : Iar mi-ai murdărit cearșaful! De ce dracu' nu-ți scoți niciodată cizmele?! *(Din pat apare Cavalerul.)*

CAVALERUL : Așa vorbești cu un cavaler! *(Pufnește în râs.)*

FEMEIA : Cavaler! *(Scoate un sunet caracteristic. Pufnește în râs.)*

CAVALERUL : Cavaler de o mie de galbeni, curvă proastă! *(Scoate o pungă.)*

FEMEIA : Vai ce sânge albastru ai! *(Se aruncă asupra lui. Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Bătrâna și Fata. Fata e însărcinată. Același pat în planul îndepărtat.

BĂTRÂNA *(disperată)* : Ce dracu' facem acum?

FATA : Ce vrea Dumnezeu.

BĂTRÂNA *(scârbită)* : Dumnezeu! Niciodată n-am înțeles ce vrea Dumnezeu de la mine... Cred că n-a vrut decât să-mi fure banii. Un Dumnezeu escroc!

FATA : Oricum, nu erau banii tăi.

BĂTRÂNA : Dar nici ai cavalerului tău împuțit! Sânge albastru! *(Scuipă.)*

FATA : Erau banii hoțului.

BĂTRÂNA : Aiurea! Ticălosul ăla care a crăpat înfipt în țeapă i-a furat... Chiar așa... Ai cui or fi fost banii? Care negustor?...

FATA : Ce importanţă mai are?
BĂTRÂNA : Nu, da' eram şi eu curioasă...
FATA : N-o să aflăm niciodată.
BĂTRÂNA *(calmându-se)* : Mda. Nu ştiu decât că prostia e toată a mea. Auzi tu! Sânge albastru!
FATA : Lasă, nu te mai chinui.
BĂTRÂNA : O să ajungem iar pe drumuri, nenorocito. Şi n-o să fim numai noi două, o să fim trei... *(O priveşte atent pe Fată.)* Ascultă, trebuie să lepezi copilul.
FATA : Nu!
BĂTRÂNA : Imediat să-l lepezi!
FATA : Vreau să păstrez copilul. I-am promis hoţului că primul născut...
BĂTRÂNA : Noi ne ducem dracului şi tu te gândeşti la hoţul tău!
FATA : E singurul soţ care mi-a rămas. *(Râde.)*
BĂTRÂNA : Ce soţ! De pe lumea ailaltă se uită la noi şi râde. *(Fetei i se face rău.)* Ce-i cu tine?
FATA : Nimic. Sunt obosită.
BĂTRÂNA : Hai, linişteşte-te. *(O culcă în pat.)*
FATA : Vreau să păstrez copilul.
BĂTRÂNA : Nu te mai gândi la nimic. Încearcă să dormi. *(Iese. Întuneric. Intră Bărbatul din vis.)*
BĂRBATUL DIN VIS : Nu te teme. Vei naşte un copil sănătos şi voinic. Un băiat. Să-i pui numele Gheorghe pentru că va fi un bărbat curajos. Dar nu tu îl vei creşte. După ce vei naşte, vei pleca imediat în Polonia. Regele Poloniei n-are urmaşi, deşi în fiecare zi se roagă plin de pietate lui Dumnezeu să-i dăruiască un copil. Noaptea, vei duce pruncul la palat şi îl vei lăsa pe trepte. Nu te teme. Va fi rege. *(Întuneric. În pat se trezeşte regele Poloniei.)*
REGELE POLONIEI : Am visat? E logic să fi visat, din moment ce m-am trezit. Nu te poţi trezi decât din vis, nu-i aşa? Din realitate nu te trezeşti niciodată. Logic. *(Trist.)* Realitatea asta seamănă chiar cu realitatea. Realitatea e tristă. Tronul Poloniei n-are urmaş. Visul era mai vesel... Se făcea că tronul Poloniei are un urmaş pe care îl cheamă Gheorghe. *(Se ridică din pat.)* Şi că Gheorghe mă aşteaptă pe treptele palatului... *(Râde.)* Bineînţeles că e o iluzie. Logic. Perfect logic. Visăm exact ce dorim să ni se întâmple... *(Cade pe gânduri.)* Dar eu de cincizeci de ani am numai coşmaruri. Am vrut eu oare să se întâmple toate monstruozităţile pe care le-am visat? Dumnezeule! Ce suflet îngrozitor trebuie să am! Şi, dintr-o dată, sufletul meu s-a curăţat şi am visat un prunc. Un prunc care urmează să devină fiul meu... Complet ilogic. Ce legătură există între vis şi realitate? Ce altă legătură decât mintea mea care se loveşte când de una, când de alta?... Poate Gheorghe... Logica scârţâie. Trebuie să verific visul. *(Coboară repede de pe scenă şi iese prin sală. Se aude scâncetul unui copil. Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

În biserică. Cei doi conţi.

PRIMUL CONTE : Tu crezi că o să fie un rege bun?
AL DOILEA CONTE *(blazat)* : Nici mai rău şi nici mai bun decât răposatul.
PRIMUL CONTE : Dar nu e fiul lui, e un copil găsit.
AL DOILEA CONTE : Sssst! Să nu te-audă.
PRIMUL CONTE *(în şoaptă)* : Nu e fiul lui.
AL DOILEA CONTE : N-are importanţă. Materialul genetic n-are importanţă aici. Nu-mi place cum gândeşti... Dom'le, l-a adoptat cu acte în regulă? L-a adoptat. Din punct de vedere legal e copilul lui.
PRIMUL CONTE : Dar...

AL DOILEA CONTE : Acum, după lege, a devenit rege.

PRIMUL CONTE : Şi sângele lui?

AL DOILEA CONTE : Sângele! Sângele nu-i decât un lichid roşu compus din globule albe, globule roşii... Şi încă nişte ingrediente.

PRIMUL CONTE : Bine, dar nobleţea...

AL DOILEA CONTE : Prostii. Uite, eu sunt conte şi nu mi-e ruşine că tata a fost căpitan în garda de onoare, bunicul soldat prost, iar străbunicul am impresia că a fost maimuţă. Asta nu mă împiedică să sper că fiul meu, cu puţin noroc, ar putea deveni într-o bună zi rege.

PRIMUL CONTE : Sssst! Să nu te-audă.

AL DOILEA CONTE : Era doar o ipoteză. Ceea ce vroiam să-ţi spun e că oricine poate deveni rege, cu condiţia să primească o educaţie bună. Tu însuţi te-ai ocupat de educaţia lui Gheorghe. Eşti cumva un profesor prost?

PRIMUL CONTE : Nu, adică nu ştiu... Şi tu te-ai ocupat de educaţia lui şi toată curtea Poloniei e de acord că eşti un profesor inegalabil... Dar, poate că, de fapt, el e altul decât cel pe care îl cunoaştem noi... *(Intră Gheorghe.)*

GHEORGHE : Prieteni...

PRIMUL CONTE şi AL DOILEA CONTE : Majestate. *(Se înclină în faţa lui Gheorghe.)*

GHEORGHE : Majestate!

AL DOILEA CONTE : Trebuie să te obişnuieşti.

GHEORGHE : Încă nu m-am suit pe tron.

PRIMUL CONTE : Ai să te urci mâine, majestate. Să vezi ce bine o să-ţi stea acolo sus...

AL DOILEA CONTE : O să ţi se pună coroana pe cap...

PRIMUL CONTE : În faţa poporului adunat să te admire.

GHEORGHE : Mâine. Mai e destul până mâine. Prieteni, noaptea asta am avut un vis straniu.

AL DOILEA CONTE : Un vis logic sau unul ilogic?

GHEORGHE : Nu ştiu... Am auzit o voce care mi-a poruncit ca, înainte de încoronare, să aduc o ofrandă pentru tatăl meu.

PRIMUL CONTE : E conform cu educaţia pe care ai primit-o, majestate.

AL DOILEA CONTE : E un vis pios şi perfect logic.

GHEORGHE : Vocea din vis mi-a poruncit să fac eu însumi o pâine şi s-o aduc aici, în biserică.

PRIMUL CONTE : Cu mâinile tale ai frământat aluatul? *(Gheorghe face semn că da.)*

AL DOILEA CONTE : Dar noi nu te-am învăţat meseria de brutar. Te-am învăţat doar meseria de rege.

GHEORGHE : Dimineaţa asta am tras cu ochiul la brutarul de la palat... *(Cei doi conţi se îndepărtează de el.)* Staţi lângă mine, prieteni. Vreau să fiţi şi voi de faţă. *(Cei doi se supun. Gheorghe aşază pâinea pe altar şi îngenunchează.)* Primeşte, Doamne, pâinea frământată de mine pentru sufletul tatălui meu...

VOCEA CAVALERULUI : Pentru cine? *(Panică mare. Conţii sunt zăpăciţi.)*

GHEORGHE *(speriat)* : Pentru tatăl meu, răposatul rege al Poloniei.

VOCEA CAVALERULUI *(râde)* : Regele Poloniei nu e tatăl tău! Eu sunt tatăl tău şi am fost mai mult decât rege. Am fost cavaler! Pentru sufletul meu e pâinea!

VOCEA REGELUI POLONIEI : Nu-l asculta băiete. E un escroc.

VOCEA CAVALERULUI : Minciuni! Gheorghe e fiul meu!

VOCEA REGELUI POLONIEI : Ascultă, băiete, chiar dacă nu eşti sânge din sângele meu, eu te-am

făcut rege. Eu sunt tatăl tău! Pentru sufletul meu e pâinea frământată de tine.

VOCEA HOŢULUI : Ce ticăloşi! Ia ascultă la mine, fiule! Eu sunt mai mult decât cavaler. Eu sunt hoţ! Treaba e clară... Primul copil al mamei tale... vai ce fecioară încântătoare şi naivă era!... trebuie să se considere fiul meu. Eu care am murit tras în ţeapă sunt tatăl tău!

VOCEA CAVALERULUI : Eu care te-am făcut!

VOCEA REGELUI POLONIEI : Eu care te-am crescut! *(Mare zăpăceală. Gheorghe se întoarce spre conţii complet debusolaţi.)*

GHEORGHE : Ce să fac?

AL DOILEA CONTE : E complet ilogic. E o nebunie!

PRIMUL CONTE *(îngenunchează)* : Doamne, apără-ne...

Întuneric. Râsul Cadavrului.

VOCEA CADAVRULUI : Ţi-a plăcut? Tu ai visuri logice sau visuri ilogice? *(Râde.)* Dacă ţi-a plăcut, spune repede, pentru sufletul cui trebuie adusă ofranda? *(Tăcere.)* Dacă ştii şi nu răspunzi, atunci am să-ţi pun o bombă în cap! Fii atent, regele meu plimbăreţ! *(Râde grotesc. Lumină asupra Regelui.)*

REGELE : Cadavrule dragă, hai să ne gândim împreună... Regele Poloniei n-a vrut nimic altceva decât să aibă un urmaş. Şi a primit până la urmă un urmaş. Pietatea şi logica lui au fost răsplătite. Dar nu el e tatăl lui Gheorghe. Cavalerul e tatăl lui, e adevărat, dar el a ştiut să pună mâna pe o mie de galbeni pentru treaba asta nu prea obositoare... Hoţul n-a primit decât moartea, înfipt în ţeapă. Dacă n-ar fi fost comoara lui, Gheorghe nu s-ar fi născut. Pentru sufletul hoţului trebuie să se roage... *(Râsul Cadavrului. Întuneric. Cadavrul e la locul lui, în copac. Regele se întoarce la copac, dă jos Cadavrul.)*

CADAVRUL : Şi pentru sufletul tău trebuie să se roage... *(Râde.)* De ce dracu' te-ai apucat de treaba asta fără rost? N-ai obosit? La ce te gândeşti? Nu vrei să-mi spui... Hai să-ţi mai zic o poveste ca să-ţi uşurez gândurile... *(Întuneric.)* A fost odată ca niciodată un poet. Şi poetul se numea Albert... *(Râde.)* Ce nume ridicol! Şi avea Albert o soţie... Vai ce femeie imposibilă! *(Râde.)* Iar tatăl ei era un mare savant. Un savant foarte mare! *(Râde.)*

Claudia şi Max.

MAX : Domnul profesor vine imediat, domnişoară...

CLAUDIA : Max! De câte ori trebuie să-ţi spun?... Doamnă!

MAX : Doamnă, sigur că da... Scuzaţi-mă. Uit mereu că sunteţi căsătorită, deşi a trecut un an.

CLAUDIA : Uiţi pentru că nu te-am invitat la nuntă. Albert e un om închis. Dacă ar fi fost după el, n-ar fi chemat pe nimeni. Dar tata i-a explicat că nunta e un moment solemn. Până la urmă l-a convins să invităm rudele şi câţiva prieteni apropiaţi.

MAX : N-are rost să vă scuzaţi, doamnă, oricum n-aş fi venit.

CLAUDIA : De ce?

MAX : Nu-mi plac nunţile.

CLAUDIA : Semeni cu Albert. Nu cumva scrii poezii?

MAX : Doamne fereşte!

CLAUDIA : Albert nu e în stare să mă asculte niciodată când îi vorbesc... Bărbaţilor nu le pasă ce

se întâmplă în sufletul femeii. Pentru voi, femeia e un animal necunoscut.

MAX : Şi, pentru femei, bărbatul e un animal cunoscut? *(Claudia râde.)* Nu uitaţi că bărbatul are doi cromozomi diferiţi, X Y... Femeia are doi cromozomi identici...

CLAUDIA : Şi ce dacă! Crezi că asta înseamnă că femeile sunt lipsite de imaginaţie? *(Râde.)*

MAX : Nu, doamnă. N-am vrut să spun decât că femeia şi bărbatul sunt într-adevăr două specii diferite. *(Intră Profesorul.)*

PROFESORUL *(surprins)* : Claudia!

CLAUDIA : Papa! *(Se aruncă în braţele lui.)*

PROFESORUL : Ce cauţi aici?

CLAUDIA : Nu te-am văzut de două săptămâni.

PROFESORUL : Două săptămâni... Nu mi-am dat seama. Am avut mult de lucru, Claudia. *(Se întoarce spre Max.)* Max, pacientul nostru a murit.

MAX : Am bănuit eu, domnule profesor.

PROFESORUL : De ce, Max?

MAX : Pentru că nu cred că avem dreptul...

PROFESORUL : Prostii.

CLAUDIA : Ce să aveţi dreptul?

MAX : Să facem transplantul de creier, doamnă.

CLAUDIA : Transplant de creier?! Nu mi-ai spus nimic, papa.

MAX : Domnul profesor lucrează de doisprezece ani...

CLAUDIA : E adevărat? *(Profesorul încuviinţează.)* Şi eu de ce aflu abia azi?

MAX : Abia acum am reuşit...

PROFESORUL : Am reuşit să izolez creierul de restul organismului. Pentru câteva ore. Funcţiile vitale sunt controlate de calculator, iar, între timp, cu creierul se poate face... Nu mi-am închipuit că te interesează munca mea.

CLAUDIA : Tu crezi că tot ce mă interesează sunt rochiile şi pantofii?

PROFESORUL : N-am spus...

CLAUDIA : Ba da, asta e în mintea ta!

PROFESORUL : Claudia, termină!... Mi-a murit un om pe masa de operaţie. Era tânăr.

MAX : Treizeci şi opt de ani.

CLAUDIA : Ce s-a întâmplat cu el?

MAX : A avut un accident de maşină, doamnă. Organele vitale erau intacte... Cu excepţia creierului. Cu creierul nu se mai putea face nimic.

PROFESORUL : Am luat creierul unui bătrân care era oricum condamnat la moarte. L-am izolat...

MAX : Nu aveaţi voie s-o faceţi, domnule profesor.

PROFESORUL : Max... Nu ai de unde să ştii ce avem şi ce n-avem voie.

MAX : Dumnezeu...

PROFESORUL : Nu-l amesteca pe Dumnezeu în povestea asta. Dacă Dumnezeu ar fi fost împotrivă, nu m-ar fi ajutat să izolez creierul de corp şi să-l menţin în viaţă... Vezi, Max, e prea simplu să-l invocăm pe Dumnezeu cu orice ocazie.

CLAUDIA *(râde)* : Papa! Eşti un monstru! *(Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Albert şi Dan.

DAN : Dacă n-ai bani, te împrumut.

ALBERT : Nu-i vorba de bani.

DAN : A fost ideea ta să mergem în India. Nu mai vrei?

ALBERT : Vreau... Vreau mai mult ca oricând. Dar nu pot.

DAN : De ce?

ALBERT : Ştii foarte bine că sunt prizonier... De când m-am însurat, nu mai pot face o mişcare fără să suport crizele de isterie ale Claudiei.

DAN : Nu mi-am dat seama că e isterică.

ALBERT : N-o cunoşti. La început, am vrut să merg în India aşa cum îţi doreşti ceva exotic. Acum, călătoria asta trebuie să însemne pentru mine eliberarea.

DAN : Eliberează-te.

ALBERT *(râde)* : Cum? Dacă aş avea curajul să plec, nu m-aş mai întoarce niciodată. Claudia a intrat cu forţa aici, în creierul meu... Mi-a distrus intimitatea, mi-a otrăvit ideile...

DAN : De ce nu divorţezi?

ALBERT : N-am curajul. M-am obişnuit.

DAN : Eşti masochist.

ALBERT : Claudia vrea să-mi controleze gândurile. E nebună... Degeaba, n-ai cum să-ţi închipui... Fiecare zi aici e paroxism...

DAN : Ciudat. Şi eu trăiesc fiecare zi la paroxism... Asta pentru că n-am pe nimeni lângă mine. Şi nici nu pot avea. *(Râde.)* Nu există soluţii, totul e inutil, Albert...

ALBERT : Nimic nu e inutil. Dar orice aş încerca e imposibil.

DAN : Eu sunt liber să fac ce vreau... Şi totuşi, nu mă ajută...

ALBERT : Tu poţi să pleci de-acasă când vrei, te poţi duce oriunde...

DAN : Şi ce dacă? Până la urmă, rămân acasă, între patru pereţi. Asta e adevăratul paroxism: singurătatea. *(Albert râde.)*

ALBERT : Nu ştii ce spui. E o binecuvântare. În fiecare zi încerc să mă bucur de puţinele clipe de singurătate... Dar totul s-a făcut ţăndări în capul meu... Ceva fragil şi misterios a fost distrus. *(Pauză.)* În schimb, a crescut în mine ura. O urăsc.

DAN *(râde)* : Ştii, înainte vroiam al dracului să merg în India, asta era tot ce-mi doream pentru

că acolo trebuia să aflu un lucru important... Un sens... Acum sunt sigur că nu există vreun sens, nici în India, nici aiurea. Dar vreau să merg pur şi simplu ca să fac ceva, să nu putrezesc de viu acasă, singur... Hai să mergem în India, te împrumut. *(Albert râde. Intră Claudia.)*

CLAUDIA : Albert! Ştii ce mi-a spus papa?... *(Îl vede pe Dan.)* Dan! Ce surpriză! Nu te-am mai văzut de-un secol!

DAN : Am avut de lucru.

CLAUDIA : Iar! La ce?

DAN : La o carte.

CLAUDIA : Ce fel de carte?

DAN : Nişte povestiri.

CLAUDIA : Cum se cheamă cartea?

DAN : Regele şi cadavrul.

CLAUDIA : Îmi place titlul. Să ştii că-mi place... Despre ce e vorba?

DAN *(plictisit)* : Ai să te lămureşti când ai să citeşti.

CLAUDIA : Şi Albert e în formă. Scrie. Nu-i aşa Albert? *(Albert rămâne mut şi apatic.)* În fiecare zi scrie câte o poezie.

ALBERT : Porcării. Nu-mi iese nimic.

CLAUDIA : Aiurea. Scrie...

ALBERT : S-a dus în mă-sa poezia...

CLAUDIA : Nu-l asculta, face pe nebunu'.

DAN : E târziu. Eu plec.

CLAUDIA : Tocmai acum?...

DAN : Mă întorc la rege şi la cadavru. *(Se îndreaptă spre ieşire.)*

ALBERT : Ieşim diseară la o bere?

CLAUDIA *(sare ca arsă)* : De ce?!... *(lui Dan:)* Mai bine vino la noi diseară. Dacă vii, fac o pizza.

DAN *(încurcat)* : Nu ştiu...

CLAUDIA : Şi Albert cumpără un Cabernet... Nu-i aşa, Albert? Îţi place... Şi mie îmi place, merge la pizza... *(Lui Dan:)* Te aşteptăm. *(Dan iese*

mormăind ceva neinteligibil.) Albert, tu ştii cu ce se ocupă papa? *(Albert priveşte în gol.)* Cu transplantul de creier... Transplantul de creier! Albert! *(Albert rămâne apatic. Claudia e din ce în ce mai decepţionată.)* Nu te interesează. Dacă era vorba de altcineva, imediat săreai în sus şi-mi puneai o mie de întrebări. Dar, pentru că e vorba de papa... Niciodată nu pot să-ţi vorbesc despre familia mea. Transplant de creier, înţelegi?!

ALBERT : Claudia, aşază-te, vreau să-ţi vorbesc.

CLAUDIA : Tu?! Tu niciodată nu vorbeşti cu mine...

ALBERT *(calm)* : Stai jos.

CLAUDIA *(se aşază nervoasă)* : Nu-ţi pasă ce se întâmplă cu mine...

ALBERT : Claudia, vreau să plec pentru o lună în India.

CLAUDIA : În India!

ALBERT : N-am reuşit să mai scriu nimic bun, am nevoie de India.

CLAUDIA : Puteai să găseşti o scuză mai inteligentă ca să mă părăseşti.

ALBERT : Trebuie să scriu, altfel explodez.

CLAUDIA : Prostii. Poţi să scrii şi aici.

ALBERT : Mi-am dorit întotdeauna să merg în India, ţi-am zis...

CLAUDIA : În India! *(Râs nervos.)* De ce nu mă iei cu tine?

ALBERT : Bine, dar...

CLAUDIA : Vezi? Nici nu ţi-a trecut prin minte să mă iei cu tine.

ALBERT : Am vorbit cu Dan, a aranjat pentru două persoane...

CLAUDIA : Două persoane! *(Râde.)* Şi ce-am să fac eu aici cât timp tu ai să umbli prin India? Ce-am să fac?! Te-ai gândit?! *(Albert rămâne mut.)* La mine nu te gândeşti niciodată! Ce-am să fac?! Spune! De ce nu-mi răspunzi?!... Spune ceva!

ALBERT : Nu mai ţipa. Nu suport. *(Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Întuneric.

VOCEA LUI ALBERT : Ce poţi vedea în oglindă?... Toate sunt la locul lor. Nasul, urechile, gura, buzele, bărbia... Deasupra ochilor s-a tras o perdea... Dacă mă zgâlţâi, zăngăne ceva înăuntru... Ca o jucărie stricată... Ce-a fost distrus în mine?... Nu se vede în nici o oglindă. Cât valorează? *(Râde sinistru.)* Nu face doi bani. Lucrul care a fost distrus sunt eu. Am devenit un lucru... Un obiect. A rămas un cadavru care nu ştie decât să urască. Nu pe Claudia, Claudia e nebună... Mă urăsc şi mă detest pe mine... O maşină de vorbit fără rost... India a murit. *(Se aude o împuşcătură. Lumină. Cadavrul lui Albert cu pistolul la tâmplă.)*

VOCEA CLAUDIEI : Albert!

VOCEA LUI DAN : Albert! *(Intră Claudia urmată de Dan.)*

CLAUDIA : Dumnezeule!

DAN : Albert...

CLAUDIA *(îl scutură pe Albert)* : De ce, Albert?! De ce-ai făcut asta?! *(Îl trânteşte pe jos şi-l zgâlţâie.)* La mine nu te-ai gândit? Ce-o să se întâmple cu mine?!

DAN : Claudia...

CLAUDIA *(lui Dan)* : Crezi că mai trăieşte? *(Se ridică.)* Mă duc să chem salvarea. *(Iese în goană.)*

DAN *(se apropie de Albert; îl mângâie)* : Ai avut curaj, Albert... Foarte mult curaj, prietene, te invidiez... Ai avut dreptate. Nu există soluţii.

(Râde. la pistolul.) Nici viaţa lângă o femeie, nici singurătatea... Asta e adevărata călătorie în India. *(Duce pistolul la tâmplă. Se împuşcă. Întuneric. Râsul Cadavrului.)*

Max şi Claudia.

MAX : Aţi văzut domnişoară?...

CLAUDIA : Doamnă.

MAX *(râde)* : Doamnă. Aţi făcut foarte bine că nu v-aţi sinucis. Dumnezeu nu-i iubeşte pe sinucigaşi.

CLAUDIA : Termină. Nu vreau să-mi amintesc.

MAX : Dar nu era cazul să vă sinucideţi.

CLAUDIA : Max!

MAX : Liniştiţi-vă. S-a petrecut o minune, nu puteţi nega... Domnul profesor a avut perfectă dreptate, Dumnezeu nu se opune ştiinţei, dimpotrivă... Ne-a ajutat să le scoatem creierele şi să le vindecăm aşa cum scoţi motorul unei maşini stricate, îl desfaci bucată cu bucată şi îl repari...

CLAUDIA : Te rog, am auzit povestea asta de o sută de ori.

MAX : Ştiinţa, doamnă... Tatăl dumneavoastră e cel mai mare savant al timpurilor noastre, fiţi mândră de el.

CLAUDIA : Sunt mândră de papa... De mine sunt îngrozită, Max. Poţi repara corpul omului, dar poţi face ceva şi împotriva firii lui?

MAX *(râde)* : Vreţi să-l schimbaţi pe soţul dumneavoastră?

CLAUDIA : Pe mine vreau să mă schimb, Max. Din vina mea a încercat să se omoare.

MAX : Nu veţi reuşi să mă convingeţi. Cine încearcă să se sinucidă, o face pentru motive pe care nimeni în afara lui nu e în stare să le înţeleagă... Şi poate că nici el însuşi...

CLAUDIA : Lasă, Max... E vina mea, am o fire imposibilă.

MAX : Toţi suntem imposibili, doamnă... Cred că n-aţi fost prea inspirată atunci când v-aţi căsătorit. *(Dezamăgit:)* Un poet... Şi încă unul care nu avea în minte decât să plece în India! *(Râde amar.)* Trebuie să ne gândim bine când avem de ales. Pe mine vă rog să mă scuzaţi. *(Iese.)*

CLAUDIA : Ce nebun! *(Se plimbă nervoasă pe scenă.)* Să alegem... Mereu să alegem... De ce? *(Intră Profesorul însoţit de Albert şi Dan cu capetele bandajate.)*

PROFESORUL : Claudia.

CLAUDIA *(se aruncă în braţele lui)* : Papa!

PROFESORUL : Albert şi prietenul lui sunt sănătoşi. Encefalogramele au ieşit perfect... Ştiinţa face miracole, Claudia. Hai, îmbrăţişează-ţi soţul. *(Intră precipitat Max. E disperat.)*

MAX : Domnule profesor!

PROFESORUL : Ce e, Max?

MAX : Trebuie să vă vorbesc, domnule profesor...

PROFESORUL : Dă-i drumul.

MAX *(îl ia deoparte)* : Domnule profesor, s-a întâmplat un lucru îngrozitor...

PROFESORUL : Spune odată.

MAX : E o greşeală, domnule profesor...

PROFESORUL : Ce greşeală?

MAX : O greşeală teribilă... Abia acum mi-am dat seama, în timp ce strângeam encefalogramele am văzut etichetele... În corpul lui Albert se află creierul lui Dan, iar creierul lui Albert e în corpul lui Dan...

CLAUDIA : Max!!!

Întuneric. Râsul Cadavrului.

VOCEA CADAVRULUI : E bună, nu-i aşa? Le-au schimbat capetele! *(Râde.)* Hai că ţi-a plăcut şi ţie! *(Râde.)* Ia să-mi zici tu acuma, cine-i soţul Claudiei? Albert sau Dan? *(Râde.)* Dacă ştii şi nu-mi răspunzi, creierul tău o să fie înlocuit de domnul profesor cu creierul unui măgar! *(Râde.)* Măgarule! *(Lumină pe Rege.)*

REGELE : Cadavrule, dragă, nu e mare filosofie... Cel care are mintea lui Albert e soţul, pentru că fiecare din noi nu e nimic mai mult decât propria lui minte. Trupul, e un accident, prietene. *(Întuneric. Cadavrul e la locul lui în copac. Regele se îndreaptă spre Cadavru şi îl dă jos.)*

CADAVRUL : Eşti şmecher! *(Râde.)* Mă, tu nu vrei să mă laşi în pace? Fir-ai al dracului să fii! *(Râde.)* Eu am obosit tot mergând înainte şi înapoi prin noapte... Tu n-ai obosit? După cât ai cărat... Ei, cum să oboseşti tu?... Eşti rege! *(Râde.)* Te crezi deştept! *(Râde.)* Ia mai ascultă o poveste! Dacă ghiceşti şi de data asta... *(Râde. Întuneric.)* A fost odată ca niciodată un bărbat. Văduv. Şi avea bărbatul ăsta un băiat care ajunsese la maturitate... Înţelegi ce vreau să zic... *(Râde.)* Într-o bună zi au plecat ei doi la vânătoare... *(Râde.)*

Bărbatul şi Fiul. Bărbatul cară un sac. Arată amândoi ca oamenii cavernelor. Totul se petrece într-o lume preistorică.

FIUL : În fiecare zi aceeaşi poveste... Am obosit. *(Se trânteşte pe jos.)*

BĂRBATUL : Nu ţi-e foame?

FIUL : Mi-e.

BĂRBATUL : Atunci hai să mergem mai departe.

FIUL : Nu ţine. Ce vânăm azi, mâncăm abia mâine. Nu ştiu dacă mâine o să-mi mai fie foame. Uite că mi-e foame exact acum.

BĂRBATUL : Dacă ieri n-am fi vânat, azi n-am fi avut ce mânca.

FIUL : Ieri... Ieri a murit.

BĂRBATUL : Şi mâine n-o să găseşti ce să bagi în stomac. Hai.

FIUL : Mâine nu există. Nu văd pe unde dracu' se ascunde mâine... Eu zic să stăm aici şi să mâncăm liniştiţi ziua de azi. *(Bărbatul îl priveşte nemulţumit. Mormăie în barbă şi se trânteşte pe jos. Îi aruncă Fiului o ciozvârtă. Ronţăie şi el, mai mult în silă.)*

BĂRBATUL : Da' să ştii că nu prea mai avem timp... Dacă întârziem, nici nu-ţi dai seama cum azi devine mâine.

FIUL *(râde)* : Azi o să fie mereu azi. Punem pariu?

BĂRBATUL : Ţi se pare. Pentru că eşti tânăr. Într-o bună zi, azi n-o să mai existe deloc.

FIUL *(înfulecă)* : Hai, nu fi pesimist. Te ţii bine... Pe cuvânt. Eu nu ţi-aş da mai mult de treizeci de ani.

BĂRBATUL : Eşti copil.

FIUL : Păi ieri mi-ai zis că gata, am crescut mare, că la vârsta mea tu aveai deja o femeie cu care...

BĂRBATUL : Te-ai maturizat fizic, mă prostule... Dar mintea ta a rămas mintea unui copil.

FIUL : Şi ce vezi rău în chestia asta? Mie îmi plac copiii.

BĂRBATUL : Da mă, da' copiii nu-şi dau seama... Noi trebuie să muncim, altfel...

FIUL : Altfel ce?

BĂRBATUL : Păi altfel nu mai progresăm în vecii vecilor.

FIUL : Eu progresez.
BĂRBATUL : Cum?
FIUL : Lucrez. Uite, mănânc. Sunt frânt de oboseală de cât am halit. Tu de ce nu mănânci? Nu vrei să progresezi?
BĂRBATUL : Nu mi-e foame.
FIUL : Gustă şi tu puţin. Pune-ţi stomacul la contribuţie. Să vezi ce haos e înăuntrul nostru... Dom'le stomacul lucrează, la fel splina, ficatul, pancreasul... Avem îngrozitor de multe organe interne şi fiecare îşi vede de treabă în legea lui, habar n-are ce se întâmplă cu celelalte. Ce babilonie! Ia stai! Fii atent! Uite, eu mă concentrez acum numai şi numai asupra stomacului... Hai, concentrează-te şi tu să vedem ce iese...
BĂRBATUL : Te-a tâmpit carnea. Cred că era un mistreţ turbat. *(Fiul Râde. Apoi îl cercetează grav pe Bărbat.)*
FIUL : Ascultă, tu de ce nu te însori?
BĂRBATUL : Crezi că nu mi-a ajuns maică-ta?
FIUL : Mama... Vorbeşte-mi te rog despre mama.
BĂRBATUL : Maică-ta era o femeie puternică.
FIUL *(dezamăgit)* : Doar atât ai de spus despre ea? Ia zi, era bună la călărit?
BĂRBATUL : Da. Era o femeie foarte puternică.
FIUL : Îţi lipseşte...
BĂRBATUL : Mda... Era o femeie puternică.
FIUL : De ce nu ţi-ai luat altă femeie?
BĂRBATUL : Pentru că n-am întâlnit nici una la fel de puternică.
FIUL *(nostalgic)* : Mama... Mama mea...
BĂRBATUL : Hai că ne-aşteaptă mâncarea de mâine.
FIUL *(se linge pe bot)* : Ce halim mâine?
BĂRBATUL *(adulmecă, cercetează urmele)* : Un mistreţ. Ia uite ce mistreţ gras! Şi doi godaci...

Unul e şchiop. Celălalt nu vede bine, merge aiurea...
FIUL : Iar mistreţ!
BĂRBATUL *(cercetează alte urme)* : Sau o căprioară. Da' e o căprioară cam bătrână.
FIUL : Are carnea aţoasă. Nu vreau.
BĂRBATUL *(cercetează alte urme)* : Atunci un iepure. Parcă îţi plăceau iepurii. Ăsta e un iepure tânăr...
FIUL *(cercetează şi el nişte urme)* : Da' cu urmele astea ce e?
BĂRBATUL *(se apropie; expert)* : Două femei.
FIUL : Femei!
BĂRBATUL : Mda... Una tânără şi subţire... Ia uite ce picior fin are! Şi alta mai bătrână şi solidă. A dracului ce solidă e! Ce labă are! *(Privesc amândoi urmele.)* Hai să mergem după mistreţ.
FIUL : Ba nu! Hai după femei.
BĂRBATUL : Ai înnebunit?
FIUL : Te rog. Să facem o excepţie azi.
BĂRBATUL : Şi mâine ce mâncăm?
FIUL : Mâine mâncăm resturile zilei de azi.
BĂRBATUL : Resturi! Vrei să ne hrănim cu resturi? De unde mai găsim noi putere să vânăm masa de poimâine?
FIUL : Poimâine e departe. Poate că avem noroc. Hai după femei. *(Bărbatul îl priveşte uimit.)* Fă-mi şi tu o bucurie... Ştii, azi e ziua mea. Împlinesc optsprezece ani.
BĂRBATUL *(neîncrezător)* : Nu cred că e ziua ta. Şi acum o lună mi-ai zis că era ziua ta. Ai prea multă imaginaţie, băiete.
FIUL : De la tine am moştenit imaginaţia. Că mama am impresia că era cam proastă.
BĂRBATUL : Aşa e. Mama ta nu prea avea imaginaţie. În schimb, era foarte puternică.

FIUL : Vezi? Hai după femei. Poate găsim pe drum un șobolan mort.

BĂRBATUL *(sceptic)* : Hmmm... *(Cercetează urmele.)* Da' să știi că e bine făcută aia bătrână. Are niște țâțe!

FIUL : Și aia tânără cum e?

BĂRBATUL : Are țâțele mai mici. Are glezna fină, picioare subțiri și lungi, șoldurile cam strâmte după gustul meu, părul lung...

FIUL : M-ai ucis.

BĂRBATUL : Ce-i cu tine? Să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit...

FIUL : Știi ceva... Pe femeia asta trebuie s-o iau de nevastă. *(Bărbatul îl privește disprețuitor.)* Mi-ai zis că am vârsta la care...

BĂRBATUL : Ai vârsta, da' n-ai mintea.

FIUL : Ia mai uită-te la aia grasă.

BĂRBATUL *(cercetează urmele)* : Are șolduri late... Mama ei ce șolduri are!

FIUL : Te-a terminat.

BĂRBATUL : Nu fi măgar!

FIUL : Hai, recunoaște...

BĂRBATUL : Dom'le, e o femeie interesantă... Dar nu-ți permit...

FIUL : Crezi că seamănă cu mama?

BĂRBATUL : Eu așa zic.

FIUL : Mama ar fi mândră de tine, tată.

BĂRBATUL : Crezi?

FIUL : Poți să fii sigur. Așa-s femeile: au ceva în comun, ceva care trece de la una la alta. Dacă iubești pe una grasă, le iubești pe toate grasele din lume, iar ele se simt flatate, chiar și dincolo de mormânt...

BĂRBATUL *(ia un fir de păr de pe jos)* : E brunetă.

FIUL : Cum îți place ție. Știi ceva... Eu zic că asta e vânătoarea vieții noastre. *(Bărbatul râde.)* Hai să facem un jurământ...

BĂRBATUL : Ce jurământ?

FIUL : Uite, eu jur să mă însor cu aia subțire și tu juri să te însori cu aia... mai bine făcută. Ce zici?

BĂRBATUL : Și dacă nu dăm de ele?

FIUL : Cum să nu dăm? Da' ce, sunt muște? Nu vezi urmele? Ia uite ce clare sunt... Urmele astea ne duc direct la ele. Jurăm?

BĂRBATUL : Nu știu ce să zic. Și dacă n-o să ne putem ține de jurământ?

FIUL *(dezamăgit)* : Nu-mi place cum gândești. Păi tocmai de aia jurăm, ca să fim obligați ca, orice s-ar întâmpla, să ne ținem de jurământ. Că altfel ne înghite pământul.

BĂRBATUL : Tu ai chef să mori așa tânăr?

FIUL : Nu vreau. Vreau să trăiesc lângă iubita mea cu glezna fină. Ce, tu nu vrei să trăiești lângă femeia vieții tale?... Știi care-i chestia?... Dacă nu jurăm, mi-e teamă că ne lăsăm pe tânjeală.

BĂRBATUL *(stă să cugete)* : Ai și tu dreptate. Am impresia că te-ai maturizat în ultimul timp.

FIUL : Jurăm?

BĂRBATUL : Jurăm. *(Pun mâinile una peste alta.)*

FIUL : Hai după urme.

BĂRBATUL : În sfârșit, văd că am și eu un fiu ambițios. *(Pornesc.)*

FIUL : Știi tată... Mă gândeam... Noi mergem acuma după urme... Dar, când mergem, lăsăm la rândul nostru urme, în spate, nu?... Dacă ne-ar urmări cineva...

BĂRBATUL : Cine să ne urmărească?

FIUL : Nu știu... Zic și eu așa...

BĂRBATUL : N-are cine să ne urmărească, pe-aici nu mai sunt alți vânători decât noi doi.

FIUL : Și dacă ne urmărește ziua de mâine?

BĂRBATUL : Păi spuneai că mâine nu există...

FIUL : Eh... Ziceam eu că nu există pentru că mi-era foame... Asta se întâmpla înainte să pornesc în căutarea iubitei mele. Dar acum mi-e teamă că există mâine. Ba există chiar şi poimâine. Şi nici nu e aşa departe cum pare. Mi-e teamă că ne urmăreşte viitorul...

BĂRBATUL : Viitorul! *(Râde.)* Uite ce! Dacă eu vreau, există viitor. Dar dacă eu n-am chef, atunci nu mai există nici un viitor. Îl strivesc! *(Râde.)* Nici dracu' nu ne poate urmări...

FIUL : Nu, nu... Nu poţi distruge urmele pe care le-ai lăsat. Dacă te întorci să le ştergi, laşi alte urme atunci când mergi mai departe.

BĂRBATUL : Nu te teme de urme. Sunt atâtea urme pe-aici că te-apucă ameţeala.

FIUL : Urmele noastre or să rămână?

BĂRBATUL : Până începe ploaia.

FIUL : Dar trebuie să existe şi o urmă a ploii. Şi o urmă a urmei ploii... Auzi, dacă într-o bună zi cineva ar pune urmele astea cap la cap, ar putea să ne regăsească pe noi ăştia care acum... pe-aici... Nu crezi?

BĂRBATUL : Habar n-am. Fii atent! Nu pierde urma. Am jurat...

FIUL : Şi atunci când o să ne regăsească, ce-o să facă cu noi toţi?...

BĂRBATUL *(adulmecă)* : Ne apropiem.

FIUL : Unde o să ne pună?

BĂRBATUL : Femeia mea s-a împiedicat aici. Da' n-a căzut. A ta a ocolit pe-acolo.

FIUL : Tată! *(Se trezesc în faţa a două femei. Cea masivă e evident mai tânără decât cea firavă. Tatăl pune mâna pe Fata solidă. Fiul se îndreaptă hipnotizat spre Femeia firavă.)* Iubita mea. *(O ia în braţe.)*

FEMEIA *(surprinsă)* : Tinere... Eşti frumos, tinere, pe cuvântul meu... Câţi ani ai?

FIUL : Optsprezece. Azi i-am împlinit.

FEMEIA : Optsprezece! Te-ai potrivi perfect cu fata mea. *(O împinge pe Fată în faţă.)*

BĂRBATUL : Fata ta!

FATA *(Bărbatului)* : Da, domnule.

FIUL : Ce porcărie!

BĂRBATUL : Nu se poate!

FEMEIA : Ce nu se poate?

BĂRBATUL *(Femeii)* : Eşti văduvă?

FEMEIA : Cum ţi-ai dat seama?

FIUL : E un blestem!

FATA : Ce blestem, frumosule?

BĂRBATUL *(Fiului)* : Am jurat! Nu uita!

FIUL : Am jurat.

FEMEIA : Ce-aţi jurat?

BĂRBATUL *(încurcat)* : Am jurat că nu vom pierde urmele.

FIUL : Şi că vom progresa.

FATA : Nu vreţi să progresăm împreună?

BĂRBATUL *(o ia în braţe)* : Ba da, frumoaso!

FIUL : Nu vreau să mă înghită pământul! Sunt tânăr!

FEMEIA *(îl ia în braţe pe Fiu)* : De ce să te înghită pământul? Vino la mine. Las' că am eu grijă să nu te înghită pământul...

Întuneric. Râsul Cadavrului. Râs prelung.

VOCEA CADAVRULUI : Ai văzut, dom'le? Ce chestie! Ce ţi-e şi cu urmele astea! *(Râde.)* Peste vreo nouă luni, dacă nu mă înşel, mama i-a născut un băiat fiului, iar fata i-a născut un băiat tatălui. *(Râde. Lumină. Cele două cupluri intră în scenă şi aduc fiecare câte un prunc, după care se retrag. Regele poartă Cadavrul în cârcă.)*

CADAVRUL : Mare încurcătură! *(Râde.)* Îi vezi? Ce drăguţi sunt! *(Râde.)* Acuma, dragă prietene, te rog frumos să-mi spui ce fel de rude sunt băieţii ăştia doi? *(Râde.)* Cum se înrudesc ei, domnule rege, şi cum nu se înrudesc? *(Râde.)* Fii atent, dacă ştii răspunsul şi nu mi-l zici şi mie, rămâi fără cap. *(Râde. Regele, cu Cadavrul în cârcă, merge ameţit de la un prunc la altul, în timp ce Cadavrul nu se poate opri din râs. În cele din urmă, Regele se prăbuşeşte. Cadavrul îl ia în braţe pe Rege şi îl mângâie.)* Vezi? Nu ştii... *(Trist:)* Înţelegi abia când taci. Gata. Acum poţi vorbi. Capul tău a scăpat. N-ai de ce să taci, prietene.

REGELE : Ce să mai spun?

CADAVRUL : Ce vrei tu. Uite, de pildă că eşti mândru de curajul tău. Nu oricine ar îndrăzni să care un cadavru noaptea, aici pe câmp... Spune-mi că eşti mândru de mintea ta... Mintea ta înţelege ce putem şti, dar mai ales ştie ce nu vom înţelege niciodată... Hai, nu fi trist. Curajul şi inteligenţa te-au făcut stăpân pe un cadavru. *(Râde trist.)* E totuşi ceva... Cei mai mulţi nu se aleg cu nimic din noaptea asta. Ţine cadavrul în mâini. Apucă-l. Uită-te bine la el. Eu sunt gata să-l părăsesc şi să ţi-l las ţie...

REGELE : Nu pleca! *(Îmbrăţişează Cadavrul.)* Cine eşti tu? *(Cadavrul râde, însă, de data asta, deloc sarcastic.)* Cum să-ţi mulţumesc?

CADAVRUL : N-ai cum. Şi tu m-ai ajutat. N-ai înţeles?... M-ai ajutat să mă eliberez şi să plec. Pentru un timp...

REGELE : Unde?

CADAVRUL *(râde)* : N-ai tu atâta imaginaţie... Ai făcut pentru mine mai mult decât am făcut eu pentru tine... Am să te răsplătesc.

REGELE : Cum?

CADAVRUL : Ascultă. Dacă ţii la viaţa ta, ascultă-mă cu atenţie... Cerşetorul care te-a trimis după cadavrul în care am stat până acum e, în realitate, un vrăjitor periculos. E un vrăjitor foarte puternic, prietene... Nu ţi-e teamă de el? *(Regele tace.)* După ce îi vei da cadavrul şi el îl va aşeza în mijlocul cercului, va chema în ajutor toate sufletele întunecate care mă vor căuta dincolo de pustiu, dincolo de apă, dincolo de cer şi dincolo de nimic, mă vor prinde şi mă vor aduce din nou în cadavrul ăsta blestemat... Şi atunci, regele meu, eu şi cadavrul vom deveni idolul lui.

REGELE : Idol?

CADAVRUL *(râde)* : Tu nu vezi că oamenii caută toată viaţa idoli? *(Râde.)* Mă va aşeza în centrul cercului, iar pe tine te va pune să îngenunchezi în faţa mea, pe urmă să te lipeşti de pământ... Şi o să-ţi taie capul. Hârşt!

REGELE : Să-mi taie capul?!

CADAVRUL *(râde)* : Idolii au nevoie de sacrificii. Tu vei fi cel sacrificat, prietene. Iar eu voi fi prizonier pentru totdeauna.

REGELE : Eşti nebun!

CADAVRUL *(râde)* : Nebun! Ascultă-mă, dacă vrei să ajungi cu adevărat rege, mai ai de învăţat un singur lucru... Învaţă să devii actor! *(Râde.)* Adio. *(Fâlfâit de aripi.)*

REGELE : Prietene... *(Cadavrul cade şi rămâne inert. Regele ia Cadavrul în cârcă şi porneşte la drum. Aceeaşi atmosferă terifiantă de la intrarea Regelui pentru prima dată în câmpul funerar. Regele se apropie de cercul pe care îl trasase Cerşetorul şi pe circumferinţa căruia Cerşetorul a aşezat acum oase. Cerşetorul îl primeşte vesel.)*

CERŞETORUL : Bine-ai venit, prietene.
REGELE : Am întârziat. *(Îi dă Cadavrul.)*
CERŞETORUL : Eh, nu-i o problemă. Sunt obişnuit să aştept. Am răbdare. Da' te-ai descurcat... Mi-am dat seama de la început că eşti un tip curajos şi isteţ... la uite ce cadavru frumos! Îţi place? *(Râde. Regele tace. Cerşetorul aşază Cadavrul în mijlocul cercului.)* Tocmai bun pentru treaba noastră.
REGELE : Ce treabă?
CERŞETORUL : Ai uitat? *(Râde. Împodobeşte Cadavrul.)* Misterul. Misterul care se ascunde dincolo de viaţă şi de moarte, dincolo de suferinţă şi de... Ţi-am mai zis. *(Se apropie de Rege.)* Ai descoperit ceva interesant pe drum? *(Regele tace.)* Nimic? *(Cerşetorul râde. Devine grav.)* Sau ai descoperit prea multe şi nu poţi să-mi povesteşti... *(Îl priveşte cu atenţie pe Rege. În cele din urmă, pufneşte în râs.)* Societatea dracilor nu-ţi prieşte!
REGELE : De ce nu te-ai dus tu după cadavru?
CERŞETORUL : Aveam alte treburi de făcut pe-aici, mi-era lene... Adevărul e că pe mine enigmele mă plictisesc de moarte. Eu sunt psiholog, nu filosof. *(Râde.)* Mă interesează mult mai mult oamenii...
REGELE : Şi misterul?
CERŞETORUL : Misterul!... Mda, cred că a venit momentul să afli... Misterul e puterea asupra oamenilor. Vezi? De asta aveam nevoie de un rege. Un rege adevărat. Altfel, lumea e zăpăcită, se mişcă dezordonat. *(Deasupra Cadavrului a aşezat rama unui cub. Acoperă cubul cu un voal. Îşi admiră opera.)* E bine. Da, da, foarte bine... *(Surescitat:)* Un singur lucru mai lipseşte. *(Pocneşte din bici. Apar toţi cei care, la început, veniseră cu cereri, inclusiv Ministrul şi Bufonul.)* Aduceţi repede spiritul înapoi, vedeţi că nu poate fi departe... Luaţi-l cu binele, vorbiţi-i frumos... Explicaţi-i că suferiţi, că vă doare una, alta, că aveţi probleme... Pe urmă spuneţi-i clar că trebuie şi voi să vă închinaţi, că sunteţi plini de pietate... Făceţi-l să se simtă important, flataţi-l, gâdilaţi-l, mângâiaţi-l... *(Râde. Regelui:)* Da, dom'le, lumea e prea diversă, se mişcă dezordonat... Nu seamănă încă destul între ei. *(Pocneşte din bici. Celorlalţi:)* La treabă! Şi nu uitaţi: puterea idolului va fi a voastră atunci când veţi îngenunchea... Executarea! *(Pocneşte din bici.)* Hai! Aduceţi-l înapoi. Aici e locul lui. *(Râde. Cu excepţia Regelui şi a Cerşetorului, toţi se mişcă haotic prin scenă sau prin sală.)*
— Întoarce-te.
— Vino la noi.
— Avem nevoie de tine.
— Nu ne părăsi. Tocmai acum...
— Cântă pentru noi.
— Dansează pentru noi.
BUFONUL : Fă-ne să râdem...
MINISTRUL : Şi umple-ne de bani! Nu-ţi dai seama cum se topesc banii în ziua de azi. Cu cât cheltuieşti mai mult, cu atât ai mai puţini bani... Aşa arată calculele pe care le-am făcut după legea adunării...
— Întoarce-te!
— Adu-mi, te rog, o cafea...
— Adu-mi o bursă în străinătate.
— O călătorie!
— Şi eu vreau să călătoresc, dar mi-e al dracului de foame...
— Mi-e sete!

CERŞETORUL *(pocneşte din bici)* : Hei! Pe unde umbli?! Noi te iubim şi avem nevoie de tine! Nu-ţi pasă de noi?! La noi nu te gândeşti?

— Întoarce-te.

— Ajută-mă! Vreau să ştiu ce face iubita mea atunci când sunt plecat de-acasă. Şi ce face când pleacă ea de-acasă. Şi ce face...

— Am nevoie de tine.

— Vreau să uit.

— Vreau să dorm. Ajută-mă să dorm. Vino tu să mă adormi.

— Întoarce-te.

— Vreau să mă iubească Esmeralda.

— Şi Isabela.

— Ajută-mă să am un copil.

— Vreau o mamă.

BUFONUL : Eu te rog frumos să-mi aduci o maimuţă. N-ai idee câtă nevoie am de o maimuţă cu fundul roşu şi cu privirea inteligentă...

MINISTRUL : Şi eu de un calculator.

— Eu vreau un câine.

— Întoarce-te!

CERŞETORUL *(pocneşte din bici)* : Nu e bine! Nu e deloc bine! Ce-i asta?! Fiecare cere altceva, de aia vă scapă printre degete...

MINISTRUL : Întoarce-te, vino la mine şi spune-mi ce să fac. Nu înţeleg nimic...

BUFONUL : Dă-mi un scop în viaţă.

— Un scop.

— Un scop.

— Un scop! *(Îngenunchează cu toţii. Cu toţii:)* Un scop! *(Fâlfâit de aripi.)*

CERŞETORUL : Am învins! Dorinţa omului e mai puternică decât spiritul! *(Râde trimfător. Deschide trapa. Pocneşte din bici.)* Gata! Acum ştergeţi-o! Repede! Hai, executarea! *(Pocneşte din bici. Toţi intră repede în trapă. Cerşetorul închide trapa. Linişte de mormânt. Se apropie de Rege.)* Ai văzut? Suntem puternici. De azi înainte, toată lumea ascultă de idol. *(Râde.)* Şi asta numai pentru că ai avut curaj. *(Se apropie de Rege.)* Hai, du-te să i te închini...

REGELE : Eu?

CERŞETORUL : Eşti rege! Meriţi să fii tu primul.

REGELE : Eu nu ştiu să mă închin.

CERŞETORUL *(râde)* : Nu ştii?

REGELE : Nu m-am închinat niciodată.

CERŞETORUL : Niciodată! *(Râde.)* Vrei să spui că nu te-ai închinat nimănui?

REGELE : Nimănui.

CERŞETORUL : Dar e foarte simplu... Te aşezi în genunchi în faţa lui, apoi te întinzi şi stai cu capul lipit de pământ... Hai, repede!

REGELE : Uşor de zis. La ora asta nu mai înţeleg nimic. Sunt obosit, am avut o noapte a dracului de grea...

CERŞETORUL *(zâmbeşte)* : E adevărat, prietene.

REGELE : Arată-mi tu cum să mă închin.

CERŞETORUL : Să-ţi arăt eu?... Da, da, sigur că-ţi arăt... Fii atent. În genunchi... *(Se aşază în genunchi în faţa idolului.)* Ai văzut?

REGELE : Am văzut. Şi, mai departe...

CERŞETORUL : Mai departe... Mai departe pe jos... *(Se întinde.)* Cu capul lipit de pământ. Închizi ochii. Aşa...

REGELE : Aşa? *(Scoate sabia.)*

CERŞETORUL : Da. Ţii ochii închişi. Bine închişi. Aşa.

REGELE : Aşa! *(Regele izbeşte cu sabia şi îi taie capul. Urlet infernal. Întuneric.)*

La palat. Lumina dimineţii. Regele e prăbuşit în faţa cubului acoperit cu vălul în spatele căruia se află Cadavrul. Se ridică cu greu. Dă vălul la

o parte, ia în braţe Cadavrul şi aruncă toate podoabele aşezate de Cerşetor pe Cadavru. Se privesc în tăcere.

CADAVRUL : Eşti un actor bun. *(Râde.)* Ai învins.
REGELE : Tu ai învins.
CADAVRUL : Eu? *(Râde. Se ridică)* Eu nu sunt un actor prea grozav pe scena voastră... Sunt obişnuit cu altfel de scenă... Gata, acum eşti rege! Să ştii că mi-a fost milă de tine tot timpul nopţii... Mă uitam cum te chinuiai să cari cadavrul ăsta sub luna nouă... *(Râde.)* Vreau să te răsplătesc pentru efort, prietene. Ce-mi ceri în schimb? *(Regele tace.)* Hai, spune. *(Regele tace.)* Pot să-ţi îndeplinesc dorinţa.
REGELE : Dorinţă! *(Râde.)*
CADAVRUL : Orice dorinţă.
REGELE : Pentru mine habar n-am ce să-ţi cer... Mi-ai dat mai mult decât aş fi ştiut eu să-ţi cer...
CADAVRUL : Spune... Orice...
REGELE : Prietene... Aş vrea...
CADAVRUL : Te ascult.
REGELE : Fă aşa încât poveştile pe care mi le-ai spus în noaptea asta, când duceam cadavrul tău în cârcă, să rămână pentru totdeauna în amintirea oamenilor, împreună cu povestea noastră. Să nu fie uitate niciodată.
CADAVRUL : Aşa va fi, prietene. Dar lasă-mă să mai adaug ceva. Nu numai că lumea îşi va aminti mereu noaptea asta, dar, atât timp cât poveştile noastre vor fi spuse, puterea răului nu-l va atinge nici pe povestitor şi nici pe cel care ascultă. Binecuvântat fie misterul poveştilor, căci el îi va elibera pe oameni de teamă şi îi va împiedica să orbească... Ţine minte însă... Avem nevoie de actori buni şi de public la fel de bun, prietene, pentru că poveştile trebuie rostite şi ascultate cu sufletul deschis, altfel puterea lor e iluzie... *(Se privesc în tăcere.)*
REGELE : Cum să-ţi mulţumesc?
CADAVRUL *(râde)* : E dimineaţă. Deschide ferestrele palatului... Eu trebuie să mă întorc. *(Deschide trapa.)* Adio, rege. *(Coboară şi închide trapa.)*

Sfîrşit